

AZ

ÖRTORONY

Jehova
Királyságának Hirnöke

Ésmegtudják, hogy én vagyok Jehova™
Ezékiel 35:15

TARTALOM

KEGYELEM S NEM TÖRVÉNY	
ALAIT ÉLVE	2
Ami eltöröltetett	3
Örökkétartó	4
Az Isten kegyelme által kölcsön- zött szellem	7
EMLÉKEZZÉL AZ UJ VILÁG TE- REMTŐJÉRE	8
Hogyan emlékezzünk a teremtőre	9
Vége a hiábavalósággal töltött if- juságnak!	11
Ami a Teremtőre emlékeztet	12
„SOK FIAT DICSÓSÉGBE VE- ZETNI“	15
A bizonyíték	15

1946 október 1.

„TI VAGYOK AZ EN TANUIM, IGY SZÓL JEHOVA, HOGY ÉN ISTEN VAGYOK“ EZSAIÁS 43:12

Irta N. H. KNORR

a Watch Tower Bible and Tract Society elnöke

124 Columbia Heights — Brooklyn, N. Y. U. S. A.

„THE WATCHTOWER“ Hungarian — Made in Rumania

Kiadja: Asociația „Martorii lui Jehova“ din România, Persoană Juridică

București 2 — Strada Basarabia 58.

1946 október 1.

Kegyelem s nem törvény alatt élve

„Mert nem a törvény alatt vagytok, hanem a kegyelem alatt.“ — Róma 6:14.

Jehova a „minden kegyelem Istene“ s ugyanakkor a törvény és rend Istene is. Nekünk emberi teremtményeknek ez javunkra szolgál. Tökéletes törvénye alátámasztása mellett ahhoz is elég bölcs és igazságos, hogy útát készíthessen a kegyelem és meg nem érdemelt kegyesség tanúsítására. Velünk, tévedő emberekkel kegyelmet tanúsíthat törvénye határozott igazságossága megsértése nélkül is. Isten kegyelme nem vezet törvénytelenésre és nem vet árnyékot a törvényére, hanem inkább igazolja azt. Helyes tiszteletet ébreszt a törvénye iránt, ahelyett, hogy törvénytelenésre buzdítana.

2. Jehova törvénye teokratikus, mivel az egyedül igaz és élő Istentől származik s a teremtményei vezetésére van kibocsátva és végrehajtva. Így tehát az ő törvénye a legfelsőbb. A teremtményei valamelyike által kiadott s az ő engedelmével közzétett törvények csak akkor értékesek és érvényesek, ha összhangban vannak a teokratikus törvényével! Mivel Jehova Istenben mint legfőbb törvényhozóban a jog és hatalom meg van alapozva, arra is joga és hatalma van, hogy törvényei valamelyikét visszavonja vagy megszüntesse. Nem mintha valamelyik törvénye oktalan, tökéletlen, igazságtalan vagy haszontalan volna, hanem mivel csak bizonyos teremtményekre vonatkozólag lett kibocsátva s csak bizonyos időre volt szánva, míg betölti a célját. Akik pedig megszabadultak az ily törvények jármából, azután nem tehetnek egyszerűen saját tetszésük szerint. A további helyes eljárásukat illetőleg biztos gondoskodás történt.

3 A Biblia egyes vallásos magyarázói igyekeznek megcáfolni a fenti kijelentéseket, de mint látni fogjuk, nincs igazuk. A teokratikus törvény egyik legkiválóbb kutatója, Pál apostol írja a római keresztényeknek: „Ti nem vagytok a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt!” (Róma 6:14.) A zsidókból lett keresztényeknek általában írta: „Mert egy előbbi törvény félretétele annak erőtlensége és használhatatlan volta miatt történik, mivel a törvény semmiben sem szerzett teljességet, de jobb reménységet hozott, amely által közelebb jutunk Istenhez”. (Zsidók 7:18, 19.) Vagy más fordítás szerint: „Egy előbbi parancs annak gyengésége és használhatatlansága végett van eltávolítva (hisz a törvény semmit se tett tökéle-

tessé), s jobb reménységet vezet be, miáltal Istenhez közeledhetünk.” — angol **Moffatt**.

4. Annak kimutatása végett, kinek a törvénye van félretéve vagy eltávolítva, írja ugyanaz a törvény-kutató, Pál az efézusi polgányokból lett körülmetéletlen keresztényeknek: „Ezért jusson eszetekbe, hogy egykor ti, testileg pogányok, akiket körülmetéletlenségnek neveztek azok, akik a testen kézzel végzett körülmetélkedéstől kapták nevüket, ti abban az időben Krisztus nélkül voltatok. Izrael polgárjogából kirekesztve, az ígért szövetségétől idegenek, remény nélkül és Isten nélkül voltatok a világban. Most ellenben Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távoliak” voltatok, „közeliakké” lettetek (közel hozattatok) a Krisztus vérében. Mert ő a mi békességünk, aki a két elválasztott részt **eggyé** tette és a közbeeső választófalat elrontotta, az ellenségeskedést, a parancsok tételes törvényét, a maga testében **eltörölte (Stage; megszüntette)**, hogy a kettőt egy új emberré alakítsa magában (**Goodspeed**; egyesítve önmagával), békét szerezve és hogy mind a kettőt **egy** testben az Isten által kiengesztelje, megölve azzal az ellenségeskedést (**Eberfeldi**; miután ugyanaz által megölte az ellenségeskedést (közöttük).” (Efézus 2:11—16.) Ez azt jelenti, hogy Jehova törvénye volt az, ami félretételezett vagy meg lett szüntetve.

5. Pál azonkívül arról tanúskodik, hogy Jehova törvénye volt az, amit saját Fia, Krisztus Jézus távolított el az útból. Így szól a kolossébeli körülmetéletlen keresztényeknek: „Titeket is, akik bűneitek és testetek körülmetéletlensége miatt halottak voltatok, megelevenített övele (Krisztus Jézussal) együtt, megbocsátva nektek minden bűnötöket, előrölve tételeivel együtt az ellenünk szóló, bennünket vádoló kézírást, eltávolította az útból és odaszegezte a keresztre; a fejedelemségeket és hatalmakat legyőzve, nyilvánosan megszegyeniette és diádalmaskodott felettük öbenne. Senki tehát meg ne ítéljen titeket ételért vagy italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt, amik csak árnyékai a jövődő dolgoknak, de a valóság Krisztusé”. (Kol. 2:13—17.) Tehát az itt tekintetbe jövő törvényt nem csak ember ávolította el vagy szüntette meg. Az e pont felismerni képtelen emberek, mint pl. az ortodox (óhítű, maradi) zsidók,

1 Isten irántunk tanúsított kegyelme miért ébreszt helyes tiszteletet a törvénye iránt ahelyett, hogy törvénytelenésre buzdítana?
2 Milyen természetű az ő törvénye? Miért vonhatja vissza vagy szüntetheti meg valamely törvényét és miért teszi is meg azt?
3 Pál apostol mely megdönthetetlen szavai támogatják az előbbi magyarázatot?

4 Mit írt Pál apostol az efézusbelieknek annak bizonyítására, hogy kié volt az így eltávolított törvény?

5 Pál miért írt a kolossébelieknek ugyancsak a tárgyról? s miért tartják meg az ortodox zsidók mindig e törvényt legalábbis részben?

mind a mai napig kitartottak megtartása mellett s hogy legalábbis részben általa vezéreltetik magukat.

6. A Krisztussal a fatörzsre szegzett teokratikus törvény a mózesi törvény volt. Ezt „Mózes törvényének” nevezik, nem mintha Mózes szerezte volna, mert ő nem szerezte, hanem mivel ő volt a közvetítő, aki e törvényt Istentől Izráel népének közvetítette. Ő volt Jehova Isten felhasznált eszköze, hogy az Isten díktálta törvényt, parancsokat, rendeleteket és tételeket kéziratokba fektesse. „Majd így szólt Jehova Mózesnek: Ird le e szavakat, mert e szavak értelmében kötöttem szövetséget veled és Izráellel. És ott volt Jehovával negyven nap és negyven éjjel; kenyeret nem evett; vizet nem ivott és felírta a táblákra a szövetség szavait, a tíz parancsot”. (II. Mózes 34:27, 28.) „Mivel a törvény Mózes útján adatott, a kegyelem és igazság pedig Jézus Krisztus által lett”. (János 1:17.) „... nektek őáltala (Jézus által) bűnbocsánat hirdettetik és mindabból, amiből ti Mózes törvénye által megigazulni nem tudtatok, minden hívő igazzá lesz őáltala.” — Csel. 13:38, 39.

7. Soha egyetlen emberi törvény és tétel nem adatott oly csodálatos körülmények között, mint a „Mózes törvénye”, még az Egyesült Nemzetek Szervezete chartája (népjogokat biztosító népalkotmány) és a kaliforniai San Franciskóban összegyűlt ötven nemzet képviselői által felállított nemzetközi bíróság alapszabálya sem. A teokratikus törvény fenségesség voltának méltó szemléltetése végett „Mózes törvénye” az arabiai Sinai hegy csúcsán adatott. A hegy lábánál összegyülekezett az egész nemzet, amelynek adatott s figyelte a fejlemények lefolyását. Ez esemény szemtanúbeszámolója mondja: „Harmadnapra virradatkor mennydörgés és villámlás támadt, sűrű felhő ereszkedett a hegyre és igen erős kúrtszó hangzott, úgy hogy az egész táborbeli nép megrémült (Eberfeldi: remegett). Erre Mózes kivezette a népet a táborból Isten elé és megálltak a hegy alatt. Az egész Sinai hegy pedig füstölgött, mivel leszállt rá Jehova tűzben. Füstje úgy szállt fel, mint az (olvasztó) kemencefüst és az egész hegy nagyon rengett. A kúrtszó mind erősebb lett; Mózes beszélt és az Isten felelt neki hangosan”. „Az egész nép látta a mennydörgést és villámlást, a kúrtszót és a hegy füstölgését. Mikor a nép ezt látta, megrémült és hátrább húzódott. És így szóltak Mózesnek: Te beszélj velünk és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk”. — II. Mózes 19:16—19; 20:18, 19.

8. Mózes és a nép által látottakon kívül láthatatlan személyek is jelen voltak a teokratikus törvény közvetítésén. Azért van mondva, hogy a zsidók „a törvényt angyalok rendelkezésére vették”. (Csel. 7:53.) „... rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében.” (Gal. 3:19.) „Mert ha az angyalok által mondott beszéd is megálló volt, és minden bűn, engedetlenség elvette méltó büntetését”. (Zsid. 2:2.) Ily körülmények közt nem csoda, hogy midőn Mózes a tíz parancs két táblájával lejött a hegyről, ragyogott az arca a dicsőségtől. Visszatükrözte annak dicsőségét, akivel dolga volt. Míg Mózes visszatért a hegy csúcsára Isten jelenlétébe, letakarta arcát a megrémült izraeliták előtt. „És Izráel fiai látták, hogy Mózes

arcának bőre sugárzik, de Mózes a leplet ismét arcára borította, míg be nem ment, hogy Óvele szóljon.” (II. Mózes 34:29—35.) Jehova Mózes által ily módon adott törvénye azon szövetség vagy szerződés törvénygyűjteménye volt, melyet Jehova Izráel nemzetével ott felszentelt. Ezért ezt a gondoskodást rendszerint a „törvényszövetségnek” nevezik. A Bibliában előfordul az egyszerű „törvény” kifejezés is, hogy Istennek Izráellel kötött törvényszövetségére utaljon.

AMI ELTÖRÖLTETETT

9. Mivel a „törvény” teokratikus volt s oly csodálatos, tiszteletet parancsoló körülmények között adatott, úgy tűnik fel, mintha a Törvényhozóhoz hasonlóan visszavonhatatlan, örökké tartó és végtelen volna. Ezért lepődnek meg egyesek, megtudva, hogy e törvény eltávolított s Jehova véget vetett neki, többé a földön egyetlen teremtmény sincs alárendelve — a zsidók sem. Bizonyos vallásoskodók különleges érveket hoznak fel, attól félve, hogy az egész törvényszövetség eltávolításának rossz következménye lehet. Állításuk szerint a zsidóknak két törvényt adott: 1. Isten sajátkezüleg irt törvénye és 2. a Mózes által irt törvény. Azt állítják, hogy az egyik erkölcsi-, a másik pedig ceremonális törvény, s nem a tíz parancsba foglalt erkölcsi törvény, hanem a ceremonális törvény vétetett el. Így e vallásoskodók kötelezve érzik magukat a negyedik parancs megtartására, a hetenkénti szombatot ünnepelve, mégpedig péntek naplementétől szombat naplementéig.

10. Az ilyenek erélyesen állítják, hogy minden igaz keresztény az ókori zsidósághoz hasonlóan köteles hetenként megünnepelni a szombatot. Ugy vélik, hogy a Pál keresztényekhez intézett szavai: „Ti nem vagytok a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt” a ceremonális törvényre s nem a szombatot is magábanfoglaló tíz parancsra vonatkozik. Ezek visszaemlékeznek arra, amit Jézus és a vele összeköttetésben levő tanítványok a zsidó szombaton tettek annak bizonyítására, hogy keresztények alá vannak rendelve úgy a szombattörvénynek, mint a tíz parancs többi részének is. Más szóval azt hiszik, hogy a tíz parancsnál nincs nagyobb erő s nincs nagyobb serkentő az igazságos életre. Azért félnek attól a következménytől, amit a törvényszövetség részét képező tíz parancs eltávolítása a keresztények erkölcsére és istenfélelmére gyakorolhatna. Ezek ily irányú aggodalma azonban nem az első, amit kinyilatkoztattak. Hasonló aggodalmakkal kellett szembeszálljon már Pál apostol is annakidején a Mózes törvénye mellett buzgólkodó megtért zsidók részéről. Pál kimutatta, hogy aggodalmaik és félelmük eléggé indokolatlan. A Mindenható kegyelmes és irgalmas gondviselése hatékonyabb az igazságosságra, mint a tíz parancs és Izráel törvényszövetségének más törvényei. Lássuk csak!

11. A törvényszövetségnek a tíz parancssal együtti eltörlése ellen érvelők Jézus szavait idézik: „Ne gondoljátok, hogy én a törvénynek vagy a pró-

6 Általában hogy nevezik ezt az eltávolított törvényt? és miért?

7 Mily körülmények között adatott „Mózes törvénye”? és miért?

8 Miért fénylött Mózes arca? s mit jelöl meg néha „a törvény” kifejezés?

9 Miért ütköznek meg bizonyos vallásoskodók, ha e törvény eltávolításáról hallanak? s hogyan érvelnek a hetenkénti szombat megtartása mellett?

10 Hogyan magyarázzák a „Ti nem vagytok a törvény, hanem a kegyelem alatt” szavakat? s miért nem indokoltak az aggodalmaik?

11 Milyen szavakat idéznek egyesek Jézus hegyi beszédéből, akik kifogásokat emelnek? s az ég és föld elmulásáról szóló idézet miért nem érvelés a törvény eltávolítása ellen?

létáknak eltörlésére jöttem. Nem azért jöttem, hogy eltöröljem, hanem hogy betöltssem. Mert bizony mondom nektek, az ég és föld elmúlásáig a törvényből egyetlen jóta vagy vesszőcske sem múlik el, míg minden meg nem valósul (teljesedik). Azért tehát, ha valaki csak egyet is, akár a legkisebbet is, eltörli (Allioli; áthágja) a parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a legkisebb lesz a mennyek országában". (Máté: 5:17—19.) Azt mondja ez a szöveg, hogy a „törvény” nem lesz eltörölve a mennynek és földnek (Sátán látható és láthatatlan szervezetének) az armageddoni csatában való eltűnése előtt, ami után az Istentől megígért új ég és föld következik? Nem! S Jézus azt sem mondta, hogy az ég és föld a világ végén csak akkor tűnik el, miután a földön élők minden jótáig és vesszőcskéig megtartották a tíz parancsot.

12. Óh! mondja valaki, Jézus a „törvény” kifejezéssel minden bizonnyal a tíz parancsot értette, hisz a hegyi beszédeben Isten hatodik parancsára hivatkozott az ölés ellen s a paráznaság elleni hetedik parancsolatra, tehát kétszer hivatkozott arra. (Máté 5:21, 27.) Ez igaz, de megvizsgálták az egész hegyi beszédet és figyelembe vették, hogy Jézus Mózes különböző más törvényeire is hivatkozott Isten tíz parancsolatán kívül? Felhívja a figyelmet az oltárra való adakozásra, hogy való levelet kell adni az erkölcsstelen asszonynak, a hamis esküre, a „szemet szemért és fogat fogért” szavakra, a felebarát szeretésére, mint önmagunkat. Bizonyítékul hasonlítsuk össze Máté 5:23, 24, 31, 33, 38, 43 és V. Mózes 16:16, 17; 24:1, IV. 30:2, II. 21:23—25, V. 19:21, III. 19:18.

13. Ez azt bizonyítja, hogy Jézus a „törvény” alatt nem csak a tíz parancsot értette, hanem a „Mózes törvénye” többi részét is, s hogy a tíz parancsot nem lehet elválasztani és függetleníteni a törvényszövetségtől. Jézus tehát nem azt mondta, hogy a törvényszövetség a tíz parancsral együtt oly végtelen, mint a betűszerinti ég és föld, hanem ehelyett mit magyarázott? Azt mondotta, hogy a törvény előkép, s annak előképei és a jövődjő jó dolgok árnyékai mind beteljesednek az ellenjelképes valóságban. Mind beteljesednek az utolsó jótáig és vesszőcskéig, mielőtt bekövetkezik a teljes vég Sátán világára, a démoni „égre” s annak politikai, kereskedelmi és vallásos „földjére” szakadó megsemmisítés által. Jóval a gonosz ég és föld pusztulása előtt meg kell kezdődjön a „törvény” ez előképei és árnyékai teljesülése, ami azt jelenti, hogy a törvény az előképeivel együtt eltávolított, hogy helyet adjon Jézus Krisztusnak az előképek és valóságok beteljesítésére. Most a világ végén vagyunk és láthatjuk, hogy a törvény teljesülése 1900 évvel ezelőtt kezdődött. Akkor távolított el a törvény a fatörzsre szegezve, melyen meghalt Jézus Krisztus, mint Isten ellenjelképes „Báránnya, aki elveszi a világ bűneit”. — János 1:29.

14. Szolgálatá második évében tartotta Jézus hegyi beszédét. Tehát akkor beszélt, midőn még a „törvény” kötelező volt a zsidókra. Jézus nem a törvény feloszlata végett jött, hanem hogy a bekövetkező ellenjelképes valóságokkal beteljesítse. Az

írastudók, farizeusok és szadduceusok voltak azok, akik az Isten parancsait sértő és erőtlenné tevő hagyományaikkal megszüntették a törvényt s az embereket a parancsok áthágására tanították. Ezek a férfiak mégis azt állították, hogy a legpontosabban betartják a törvényt s ezáltal igazak. Az „ország gyermekeinek” vallották magukat, illetve arra számítottak, hogy tekintetbe jönnek a Messiás királyságára. Ezek törvényszegésére és képmutatására való tekintettel figyelmeztette Jézus a hallgatóit: „Ha a ti igazságotok nem haladja meg az írástudókét és farizeusokét, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába”. (Máté 5:20.) Ezt az igazságosságot nem a törvény megtartásával kell elérni, hanem Pál apostol szerint a Krisztusban való hit által, Pál pedig egykor „a törvény tekintetében farizeus (volt);... ami a törvényből való igazságtételt illeti, kifogástalan voltam”. (Fil. 3:5, 6.) „De mindent elveszítettem és szemétnek tartok, hogy megnyerjem a Krisztust és benne találtassam — amellyel nincs saját igazságom a törvényből, hanem Istentől való igazságtételelem a Krisztusban való hit alapján”. — Fil. 3:7—9; rev. Zürcher B.

15. Jézus tehát megtartotta, tanította és beteljesítette a törvényt még mialatt a törvényszövetség érvényben volt Izrael felett. „A mennyek országában a legkisebb” vagy mint a törvény áthágásának tanítója kicsiny lenni jelenti, hogy egyáltalán nincs a királyságban. Egyetlen zsidó se gondolhatta, hogy azáltal bejuthat a mennyek országába, hogy a törvényszövetséget annak érvényben létele idején áthágta s másokat is ennek megtevesztésére tanít. A törvény a keresztyékekkel kapcsolatos valóságokat árnyékolta elő, s ha valaki nem volt összhangban azokkal a törvényekkel, nem mehetett be a mennyek országába. Ha tehát a törvényt a legkisebb dologban megszegte s másokat is ennek megtevesztésére tanított, egyáltalán nem mehetett be a királyságba, mivel Isten elleni törvényteleniséget cselekedett és tanított. Így tekintve a dolgot, Jézusnak a törvény alatt álló zsidókhöz intézett szavai egyáltalán nem azt jelentették, hogy a „mennyek országához” tartozók Jézusnak a fán történt halála óta még mindig a „törvény” alatt állanak. Ugyancsak nem döntő a fokozat, amely szerint azt a törvényt farizeus módon megtartják, vajjon „nagyok” vagy a „legkisebbek”.

ÖRÖKKETARTÓ

16. A vallásoskodók, akik szerint a „törvény” két részből áll, azt állítják, hogy csak a ceremóniális törvény szűnt meg, a tíz parancsban foglalt erkölcsi törvény ellenben örökké fennmarad. A II. Mózes 31:16, 17-re hivatkoznak, amely versek a tíz parancs közül a negyedikre vonatkoznak s így szólnak: „Ügyeljenek hát Izrael fiai a szombatra, hogy megtartsák a szombaton nemzedékről-nemzedékre örök szövetségül. Legyen ez köztem és Izrael fiai közt jel örökre; mert hat napon teremtette Jehova a mennyet és földet, a hetedik napon pedig szünetelt és pihent”.

17. Az örök és örökké kifejezések alkalmazását

12 Mire vonatkozott Jézus beszédeiben a „törvény” kifejezés s miért?
13 Így tehát mit jelentenek Jézus szavai a Máté 5:17, 18-ban? és miáltal ismerjük fel ma ezt a tényt?

14 Jézus miért jött a törvényt illetőleg? és miért nem volt elég az írástudók és farizeusok igazsága a királyságba való bemenetelre?

15 Hogyan lesz valaki „legkisebb a mennyek országában”, aki törvényteleniséget tanít? Tehát keresztyének még mindig a törvény alatt vannak?

16 Milyen érveket hoznak fel a szombaton tartó vallásoskodók a tíz parancs eltávolítása ellen? s milyen írásszövegekkel indokolják?

17 Minden időben meg volt a tíz parancs? Milyen feleletet adnak erre Mózes szavai?

hetenkénti szombatira azonban nem lehet úgy magyarázni, mintha a negyedik és a többi kilenc parancs is örökké érvényben maradna s így Krisztus tanítványaira is vonatkoznának. A tíz parancs nem volt mindig érvényben az emberek számára, sőt még a zsidók számára sem. Mózes, az Izráellel kötött törvényszövetség közbenjárója ezt világosan megmondta. Az V. Mózes 5:6–21-ben Mózes idézi a tíz parancsot s azután a 22. versben így szól tovább: „Ezeket az ígéket mondotta Jehova hangosan a ti egész gyülekezeteteknek a hegyen, a tűz, felhő és homály közepéből és nem többet; majd felírta azokat két kőtáblára és ideadta azokat nekem”. De éppen mielőtt Mózes idézte a tíz parancsot, mondotta az izráelitáknak: „Jehova, a mi Istenünk, szövetséget kötött velünk a Hórebben. Nem a mi atyáinkkal kötötte Jehova e szövetséget, hanem velünk, akik ime itt vagyunk ma mindnyájan és élünk. Színről-színre szóló veletek Jehova a hegyen, a „tűz közepéből”... s azután idézte a tíz parancsot. (V. Mózes 5:1–5.) Valamikor nyilvánvalóan bevezettetett a tíz parancs, még pedig nem az atyáknál, Ábrahámnál, Izsáknál, Jákób tizenkét fiánál, hanem a Hóreb (vagy sinai) hegynél jelenlevő izráelitáknál, midőn Mózes közvetítette nekik a törvényszövetséget. Így tehát egyáltalán ne támasson bennünk félelmet vagy aggodalmat az a tény, hogy a tíz parancs elvetetett.

18. Olvassátok el a tíz parancsot s felismeritek, hogy Mózesnél és izráelita testvéreinél lett bevezetve. Ábrahám és többi atyáik számára egyáltalán nem léteztek. Az első parancs így hangzik: „Én, Jehova vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. Ne legyenek neked idegen isteneid én előttem”. (II. Mózes 20:2, 3.) Ez a parancs Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak és Jákób tizenkét fiának nem szólt, mivel Jehova Isten ezeket sohasem szabadította ki az egyiptomi szolgaság házából... Azonkívül figyeljük meg, hogy a parancs negatív (tagadó) formában van adva; „Ne legyenek idegen isteneid én előttem.” Isten Ábrahámmal nem beszélt negatív, hanem pozitív (igénlő) formában, amint ez I. Mózes 17:1. 2-ből kitűnik: „Mikor Ábrahám kilencvenkilenc éves volt, megjelent neki Jehova és így szólt: Én vagyok a Mindenható Isten, járj előttem és légy tökéletes. Szövetséget szerzek köztöm és közted és szerfelett megsokasítlak téged.” Ez a szövetség nem a törvényszövetség volt, hanem az ábrahámi szövetség a magot illetőleg, amelyben a föld minden nemzetségei megáldatnak.

19. Mózes alatti izráelitákat illetőleg Jehova Isten joggal parancsolta nekik, hogy ne imádjanak más isteneket. Miért? Mivel Jehova szabadította ki őket az egyiptomi szolgaságból és a halálból. Ezek az ő tulajdonát képezték mint megvásárolt nép s így joga volt parancsolni nekik, hogy ne imádjanak mást mint egyedül Őt.

20. A második parancs szintén negatív: „Ne csinálj magadnak faragott képet és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek lenn a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, Jehova,

a te Istened, feltönszerető Istened vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban harmad- és negyed igit, akik engem gyűlölnék. De irgalmasan bánok ezer igit azokkal, akik engem szeretnek és parancsaimat megtartják”. (II. Mózes 20:4–6.) Ádám az Edenben nem kapott oly parancsot, miszerint nem szabad imádnia a halakat, madarakat és állatokat vagy ezek képét. Ehelyett Isten az embernek pozitív parancsot adott: „Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet s hajtátok uralmatok alá; és uralkodjatok a lenger halain, az ég madarain és a földön csúszó, mászó mindenféle állatokon!” (I. Mózes 1:28, 29.) Csak miután az ember elveszítette az alacsonyabbrendű állati teremtmények feletti uralmát, kezdte imádni őket és csinált képet róluk.

21. A harmadik parancsnak szintén negatív szövege van; „Jehovának, a te Istenednek nevéért hiába fel ne vedd, mert nem hagyja Jehova büntetés nélkül, aki az ő nevéért hiába felveszi”. (II. Mózes 20:7.) Ezt a parancsot III. Mózes 19:12 még kibővítette: „Ne esküdjétek hamisan az én nevembe, hogy meg ne szentségtelenítsd a te Istened nevéért. Én vagyok Jehova”. Isten az izráelitáknak Mózes alatt különösen kinyilatkoztatta nevért, ismertette velük, hogy az ő Jehova neve az elhatározás Istenére utal, a szövetség Istenére, illetve aki elhatározásait vagy szövetségeit mindenkor megtartja. (II. Mózes 3:13–18; 6:2, 3.) Ha tehát szövetségre léptek Jehovával s így az ő neve népévé lettek, az komoly felelősséget jelentett. Ha nem tartották meg szövetségüket, megszenteltetésük Isten nevéért, hiába és képmutatón vették fel s nagyon gorombán vétkeztek ellene. A hamis eskü s a szövetségsgzés által gyalázat zúdult Isten nevére s ez nagy bűn. Ez teljesen ellentétben van azzal, amit Jézus a Jehova Istenhez való imát illetőleg tanított: „Szenteltesék meg a te neved”. — Máté 6:9; Róma 2:23, 24.

22. A negyedik parancs szintén negatív van kifejezve: „Megemlékezzél a szombat napról, hogy megszenteld azt. Hat napon át munkálkodjál és végezd minden dolgodat, de a hetedik nap Jehovának, a te Istenednek szombatja; semmi dolgot ne tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, aki kapuidon belül van; mert hat napon teremtette Jehova az eget és földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta Jehova a szombat napját és megszentelte azt”. (II. Mózes 20:8–11.) Semmi pozitív nincs mondva ebben a parancsban a szombat napnak az Isten Igéje tanulmányozása által történő megünneplését illetőleg, történjen az magánúton, nyilvános gyülekezetekben, prédikáció meghallgatása, vagy pedig a hetedik napon különböző istentiszteleti cselekmények elvégzése által.

23. Az ötödik parancs nem negatív; „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet Jehova, a te Istened ad neked”. (I. Mózes 20:12.) Pál apostol szerint „ez az első ígéretes parancs”. (Efézus 6:2.) Ez a parancs nem vonatkozott a zsidók őseire, mivel Jehova Isten nekik

18 Miért nem létezett az első parancs Ábrahám, Izsák, Jákób s ennek tizenkét fia számára?

19 Miért volt joga Jehovának a Mózes alatt álló izráelitáknak megparancsolni, hogy rajta kívül ne imádjanak más isteneket?

20 Hogyan van kifejezve a második parancs? és miért nem szólt az Ádámnak és Evának Edenben?

21 Hogyan van feltárva a harmadik parancs? s miért és mennyiben vonatkozott az izráelitákra?

22 Hogyan van megszerkesztve a negyedik parancs? s azzal kapcsolatban mi nincs benne pozitíven megmondva?

23 Hogyan van kifejezve az ötödik parancs? s miért nem nyert alkalmazást Ábrahámnak és lefelé a deduokáig?

ténylegesen nem adott földet. Ábrahám atyja és anyja halott volt, midőn Kánaán földjére lépett. Isten abban „nem adott neki egy talpalattnyi örökséget sem, de megígérte, hogy majd birtokul adja azt neki és ivadékának ő utána, holott neki nem volt gyermeke”. (Csel. 7:5.) Ábrahám unokája, Jákób és ennek tizenkét fia szintén nem az Igéret földjén fejezték be életüket, hanem idegenben, Egyiptomban, amely nem az övék volt. — I. Mózes 50.

24 A tíz parancs további ötje mind negatív kifejezésű: 6. „Ne ölj”. 7. „Ne paráználkodjál”. 8. „Ne lopj”. 9. „Ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot”. 10. „Ne kívánd a te felebarátod házat. Ne kívánd a te felebarátod feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, ami a te felebarátodé”. (II. Mózes 20:13—17.) Nincs pozitív (igénlő) parancs adva a szomszéd vagy más felebarát szeretésére, hanem az önzés eleni parancs. Kifejezésre juttatták, hogy önző cselekmények s az önzés megnyilatkozásai bűnt képeznek s így közvetítették a bűn felismerését azoknak, akiknek a tíz parancs adatott. E törvények Izráel népének való kiadása tehát egyáltalán nem azt bizonyította, hogy Izráel igazságos nemzet lett volna. „Mert nem azok az igazak Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem azok nyilvánítanak igazaknak, akik a törvényt betöltik”. (Róma 2:13.) Ezek a törvények nem azt bizonyították, hogy a nemzet a törvények helyessége és igazságossága következtében igaz volt, hanem ennek éppen az ellenkezőjét. „Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény alatt vannak, hogy elnémuljon minden száj és az egész világ Isten ítélete alá kerüljön. Mert hiszen a törvény cselekedetei alapján senki sem fog igaznak nyilvánítani az ő színe előtt; mert a bűn ismerete a törvény által van”. — Róma 3:19, 20.

25 Tekintettel a tíz parancs negatív voltára világossá válik, hogy azok oly népnek voltak szánva, melynek tagjaiban bűn lakozott. Oly nép számára lettek beiktatva, amely hajlamos volt a parancsok által megtiltott igazságtalanságokra. Ha tehát emberek megkísérik keresztényeket a tíz parancs és Mózes törvénye többi része alá hajtani, a törvény tanítására törekszenek, a kereszténynek igazságossághoz való viszonya megértése nélkül. Pál mondja az ilyenekről: „... törvénytánítók akarnak lenni, holott nem értik, amit beszélnek, sem azt, amit erősígetnek. Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki a törvénynek megtelelően él vele (arra alkalmazza, amire illik, ugyanis az a alatt álló zsidókra. Miért?) abban a tudatban, hogy a törvény nem az igazakra vonatkozik, hanem a törvénytaposókra, az engedetlenekre, istenkáromlókra és bűnösökre, gazokra és írtelmesekre, apagyilkosokra és anyagyilkosokra, emberölőkre, paráznákra, férfifertőzőkre, emberkalmárookra, hazugokra, hamisan esküvőkre és ami csak az egészséges tanítással ellenkezik a boldog (angol Biblia: áldott) Isten dicsőségének rám bízott evangéliuma szerint”. (I. Tim. 1:7—11.) Következésképpen az ily igazságtalanságok ellen intézett ily negatív törvények nem a keresztényeknek adtak s

nem is vonatkoznak rájuk. Keresztények a Krisztus igazságosságának beszámítása s az áldott Isten dicsőséges evangéliumának rájukbízása által nyernek igazolást. Azonban ez egyáltalán nem azt akarja mondani, hogy a tíz parancs arra az időre nem volt jó és kiváló. „Jehova törvénye tökéletes: felüdíti a lelket”. — 19. zsoltár 8.

26. A törvényszövetséget nem szabad felosztani, annak egy részét, pl. a ceremonális részét eltávolítva, a másik részét — az úgynevezett „erkölcsi” törvényt — pedig meghagyva. Jakab 2:10. 11. tisztázza ezt a pontot: „Mert ha valaki az egész törvényt megetartja is, de egy (pontja) ellen vét, valamennyiben vétkes. Mert aki ezt mondja: Ne paráználkodjál! ezt is mondja: Ne ölj! Ha tehát nem paráználkodik, de ölsz, törvénszegővé lettél”. Mit látunk tehát, ha ezt a pontot a tíz parancs és az egész mózesi törvény örök fennmaradása kérdésénél tekintetbe vesszük? Azt látjuk, hogy ha a szombat napra vonatkozó negyedik parancs Izráellel való „örök szövetségül és örök jelül” szolgált, akkor mind a tíz parancs, sőt valóban az egész mózesi törvény az örök szövetséghez tartozott s így a negyedik parancssal egyenlő hosszú ideig kellett volna tartania. Ha ellenben a szövetség többi része el van távolítva, azzal együtt a negyedik parancs is megszűnt.

27. Pontosán mennyi időre vonatkoznak a fent idézett II. Mózes 31:16, 17-ben használt örök és örökké szavak? Nem a végnélküli örökkévalóságra, úgy hogy a megszüntetése lehetetlen volna. Ugyaneköz az örök (ohlám), örökké és örökre (l'ohlám) szavak héberben a zsidó papságra is alkalmazva vannak, amely papság a Mózes testvére, Áron leszármazottai volt. Például a II. Mózes 40:12—16: „Azután állítsd Áront fiaival együtt a gyülekezet sátorának bejáratához és mosd meg őket vízzel. Felöltöztetve Áront a szent ruhákba, kend fel őt; így szenteld fel, hadd legyen ő a papom. Fiait is állítsd elő, öltöztess fel őket köntösödbe és kend fel őket, mint atyjukat felkentéd, hadd legyenek az én papjaim. Ez a felkenetésük örökkös (ohlám) papságuk jele legyen nemzedékről-nemzedékre”. Az ételáldozatra vonatkozólag szintén megmondotta a törvény a III. Mózes 7:15-ben: „Ez az ételáldozat törvénye... Áron fiai között minden férfi egye meg; örökre (ohlám) rendelt a ti nemzedékeiteknek Jehova tűzáldozatáról. Minden, amelyet érint, szent lesz... Es a pap, aki az ő (Áron) fiai közül az ő helyébe felkenetik, áldozza meg; egy örök (ohlám) rendtartás:... Jehovának”. (IV. Mózes 25:13; III. 24:8, 9; 25:4, l'ohlám.) Ezek a papságra vonatkozó törvények fizikai vagy testi alapon álltak, illetve szükséges volt, hogy a papok és főpapok Áron testi leszármazottai legyenek.

28. Amint a Biblia az örök és örökre szavakat az ároni papsággal és a hivatali kötelességeikkel kapcsolatban használja, azt gondolhatná az ember, hogy örökre érvényben marad. Az ároni vagy lévita papság azonban eltűnt s többé nem ténykedik. Erre vonatkozólag mondja Pál apostol, hogy Jehova Isten

26 Miért nem lehet megosztani a törvényszövetséget s csak részben eltávolítani? s ezért hogyan „örök” a negyedik parancs?

27 Még mire vonatkozólag használják a héber szavakat, amelyekből az „örök”, „örökké” és „örökre” szavakat fordítják?

28 Tehát az ároni vagy lévita papság örökre fenn kell maradjon azon szavakra való tekintettel, amelyek azokkal kapcsolatban használva vannak? s miért áll magasabban a Krisztus papsága?

24 Hogyan van megszerkesztve a fölbbi öt parancs? és milyenek nyilvánították ki a zsidó nemzetet?

25 Milyen nép volt a zsidó nemzet, hogy ez a törvény adatott neki? s miért nem adatott a keresztényeknek?

az általa alapított ároni vagy lévita papságot eltávolította s Krisztus halála és feltámadása után többé nem ismerte el. Krisztus Jézus Isten főpapjává tételét, nem testi parancs vagy a lévita Áron testi ága által elismert törvény szerint, hanem Isten új törvénye és esküvése szerint. Az ő papsága tehát fellette áll Áron papságának. Ez a sálemi pap-király, Melkisédek rendje vagy rangja szerinti papság. Így magyarázza ezt Pál a következőkben:

29. „Ha tehát a lévita papság közvetítése által valami tökéletest (**Goodspeed**; teljest) elértek volna, — hisz ezen a papságon nyugszik a nép egész törvényhozása —; mi szükség volna akkor még mászerű papot felállítani „a Melkisédek rendje” és nem az „Áron rendje szerint? Mert a papság változásával **szükségképpen változik a törvény is**”.

30. „Mert akiről (Urunk Jézusról) mindez mondva van, más törzsből való, amelyből senki sem szolgált az oltár körül. Általánosan ismert ugyanis, hogy a mi Urunk Júdából származott, és erre a törzsre vonatkozólag Mózes semmit sem mondott a papsokodásról. És teljesen tisztán áll a dolog azáltal, hogy egy másféle (**Goodspeed**; új), Melkisédekhez hasonló pap lesz felállítva, aki nem a testi leszármazás meghatározása szerinti parancs (**Károli**; nem testi parancs törvénye szerint) lett azzá, hanem enyészhetetlen élet (benné lakozó) ereje szerint. Mert tanúskodik erről (a 110. zsoltár 4): „**Pap vagy te örökké Melkisédek rendje szerint**”. Ezáltal ugyan most bekövetkezett egy addig érvényes parancs felrététele annak hatástalan és annak használhatatlan (**Schlachter**; gyengesége és haszontalansága) volta miatt, — hisz a törvény valóban semmiben sem szerzett tökéletességet (**Károli**; teljességet) —, de ugyanakkor jobb reménységet hozott, amely által Istenhez közeledhetünk. És amennyiben (Jézus) nem eskü nélkül lett pappá, — mert azok esküvés nélkül lettek papokká, ez ellenben annak esküjével, aki így szól hozzá (Jézushoz): „**Megesküdött az Úr és nem bánja meg (Magdeburger Biblia; nem változtatja meg): pap vagy te örökké**” —; ennek megtehetően lett Jézus ennél inkább keze egy magasabb (**Károli**; jobb) [új] szövetségnek. Azonkívül ott az (ároni) papok nagyobb számban voltak, mivel a halál megakadályozta őket, hogy hivatalukban maradjanak; Neki (Jézusnak) ellenben soha meg nem változó a papsága, mivel „örökké” megmarad” — Zsidók 7:11—24; **Menge** ford. szerint.

31 Az Áront és fiait lévita papokká tevő „testi parancs törvénye” nem volt bűnös, de csak Áron családja testi leszármazottait ismerte el. Ez egyáltalán nem volt a zsidók ellen intézve, hisz ez a törvény előképes áldozatokat követelt a bűneikért és az Isten kegyelmébe való előképes behelyezésükért. Önmagában ez a törvény nem volt gyenge, haszontalan, erőtlen, hatástalan és használhatatlan, hanem a gyengesége, haszontalansága és hatástalansága a lévita Áron törzse gyenge, tökéletlen, bűnnel terhelt papjain múlott. Midőn azután Krisztus mint Isten főpapja az emberi életét Istennek áldozta és

bemutatta, az előbbi törvény az ároni papsággal félretétellett. E szerint a régi törvénytörvény, amelyhez a papokról szóló törvény is tartozott, elvétellett, s ez azt is magába foglalja, hogy a tíz parancs — mint a régi törvénytörvény része — befejezést nyert. A negyedik parancsban a hetenkénti szombattal kapcsolatban használt héber **ohlám** szó, melyet **örök**, **örökké** és **örökre** szavakkal fordítottak, nem szolgáltat okot e törvény megszüntetése ellen, miként a lévita papság megszüntetése ellen sem. **Ohlám** (az **ahlám**, beburkolni, elrejtteni vagy titokban tartani szóból) egyszerűen **nem határolt** vagy **határozatlan** időt jelent, akár a végtelen örökkévalóságról, akár bizonyos időszakról van szó, amelynek vége rejtve van az emberek előtt, előre ismeretlen előttük. Krisztus papságát a végnélküliség értelmében az ő halhatatlan élete teszi örökkévalóvá.

AZ ISTEN KEGYELME ALTAL KÖLCSÖNZÖTT SZELLEM

32 Mindazonáltal ne gondoljuk, hogy a törvénytörvény a tíz paranccsal félretétellett anélkül, hogy Jehova felszentelt népe életében és eljárásában ne foglalta volna el valami más ennek helyét. Amennyiben Jézus Krisztus mint Isten főpapja ténykedett s életét mint ember feláldozta a bűnökért, újszövetség közvetítője is lett, amely a régi mózesi törvénytörvényvel összehasonlítva „jobb szövetség” volt. Az ő szövetség a kőtáblákra írt tíz paranccsal nem tette tökéletessé és igazzá a zsidó nemzetet. A keresztények ellenben az újszövetség alatt a közvetítő Krisztus Jézus által igazzá tételnek vagy igazolatnak. Az ezen az újszövetségen alapuló áldozata valóban elüzi vagy elveszi a bűnt Isten előtt. (Zsidók 9:15—17; 8:6—13.) Ha a zsidók megtartották volna az ő szövetséget, Jehova „tulajdonává”, „királyi papságává” és szent nemzetévé” lettek volna. (II. Mózes 19:6.) Az újszövetség most az ő új szerződése vagy megegyezése, miáltal a pogány és zsidó nemzetekből „népet választ a neve számára”. — Apcsel. 15:14.

33 A hetedik bekezdésben felhívtuk a figyelmet arra a dicsőségre, mellyel a törvénytörvény annak közvetítője, Mózes által fel lett szentelve. Ez a dicsőség azonban nem kezeskedett arról, hogy a szövetség a kőtáblákra írt tíz paranccsal akkor is meretlen, határozatlan időben nem fog végetérni. Maga a szövetséget kísérő dicsőség is átmeneti volt. Az újszövetségnek ellenben jobb közvetítője, jobb áldozata és ereje van az igazságosságra, s ez erősebb, mint a betűkkel köre vésett tíz parancs. Ennek soha el nem múló dicsősége van, s az igazságosságra való ereje az Isten szelleme. Ez a hatékony erő megelevenít, a törvénytörvény kézírata ellenben kinyilatkoztatja, hogy az izraeliták törvénytörvényesek és bűnösök voltak és halálra ítélte őket. Az újszövetség alatt álló felszentelt keresztények ennek a szolgáltaivá tételtek. A képesítést erre a szolgálatra nem valamely vallásos, teológiai szemináriumtól kapták, hanem Jehova Istentől Krisztus Jézus által. Pál elvitathatatlanul kimutatva, hogy a törvénytörvény az Isten ujjával kőtáblára írt tíz paranccsal

29 Mit mutat, hogy változás kellett beálljon a törvényben a papságot illetőleg?

30 Miért volt szükséges új gondoskodás Jézus papságát illetőleg? s miért nincs szükség sok papra, hanem elég ő egyedül?

31 a) Miért volt a „testi parancs törvénye” önmagában nem a zsidók ellen intézve? De melyik oldalon volt a gyengeség és hatástalanság?

b) Így tehát az örök szó használata a negyedik paranccsal kapcsolatban miért nem indok annak megszüntetése ellen?

32 A keresztények számára mi foglalja el a törvénytörvény helyét? s hogyan és milyen célból?

33, 34 Mennyiben nagyobb az újszövetség dicsősége, mint a régi törvénytörvényésége? és kik ennek a szolgálói?

megszűnt s azt újszövetség által az életadó szellemével pótolta, írja:

34 „A mi ügyességünk (Storr: képességünk) Istentől jön, aki minket ügyessé (Storr: képessé) tett, hogy az újszövetség szolgálói legyünk, nem a betűé (Moihátt, Stage: az írott törvényé), hanem a szellemé; mert a betű (az írott törvény) ő, a szellem ellenben megelevenít. Ha pedig a halálnak betűkkel kövekre írott szolgálata annyira dicsőséges volt, hogy Izráel fiai nem nézhettek Mózes arcára és ábrázatának múlt dicsősége miatt; ne lenne akkor a szellem szolgálata sokkal dicsőségesebb? Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges volt, mennyivel inkább túláradó dicsőség lesz az igazságosság szolgálata. Sőt egyáltalán nem dicsőséges ehhez hasonlítva, melynek túláradó dicsősége van. Mert ha már a mulandó is dicsőséges volt, mennyivel inkább dicsőséges a maradandó!”

35 Pál azután kimutatja, hogy az újszövetség alatt az igazságosság ereje nem a megszüntetett tíz

parancsban rejlik, hanem Isten szellemében, amely Jézus követőit Isten képére változtatja át. Pál mondja: „Mert az Ur a szellem; ahol pedig az Ur szelleme, ott a szabadság. Mi pedig mindnyájan fedetlen arccal visszatükrözzük az Ur dicsőségét, ugyanarra a képmásra alakulunk át, dicsőségről-dicsőségre, ugyanis mint az Urtól, aki szellem”. — II. Kor. 3:5—18; Schlachter ford.

36 Ebből a szempontból megérthetjük Pál további magyarázatának a jelentőségét: „Ha azonban a szellem által vezetettetek magatokat, nem vagytok a törvény alatt”. (Gal. 5:18.) A keresztyének az Isten szelleme vagy szent akarata által az Igéjével összhangban vezéreltetnek. Ez a tény azt bizonyítja, hogy nem állanak a régi törvényszövetség alatt. Ezáltal átváltoznak a szellem által, ami Isten kegyelme az újszövetséggel kapcsolatban kölcsönöz. E nagyon fontos témának a további vizsgálatát illetőleg, felhívjuk olvasóink figyelmét a következő cikkre.

WTA, 1945. november 1.

35 Miben áll tehát Pál szavai szerint a keresztyén igazságosság ereje az újszövetség alatt?

36 Mialatt vannak vezéreltetve a keresztyének? s miért nincsenek tehát a törvény alatt?

Emlékezzél az új világ Teremtőjére

„Emlékezzél meg Teremtődről ifjúságod (Rotherham: életerőd) idején, míg a veszedelem napjai el nem jönnek és míg be nem következnek az esztendők, amelyekről majd ezt mondod: Nem szeretem ezeket.”
Prédikátor 12:3.

J EHOVÁNAK soha nem lankadó vagy apadó ereje és hatalma van. A földön, az ifjak díszje az ő erejük, az ifjak ereje azonban semmi a-nagy Teremtő Jehova erejéhez képest. (Példab. 20:29.) Akik a Teremtőben bíznak, erőt kapnak a kitartásra, amire hasonlítva az ifjak természetes ereje semmi. Az ebben kételkedőknek szól a kérdés: „Hát nem tudod-e és nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten Jehova, aki teremtette a föld határait? Nem fárad és nem lankad el; végéremehetetlen az ő bölcsesége! Erőt ad a megfáradottnak és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is, de akik Jehovában bíznak, azoknak ereje megújul: szárnyra kelnek, mint a saskoselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el”. (És. 40:28—31.) Így tehát az ifjak részéről nem bölcs eljárás fizikai ifjúságunkban, mint olyasvalamiben bízni, amire mindenkor számíthatnak, sem azt vélni, hogy a tartós erő csak a testi frisséségen és fiatalaságon alapszik.

2. A fiatalaságot ma minden oldalról ostromolják támogatásért és az ereje szolgáltatásért. A fiatalaság most az egész emberiség történelme legnehézebb feladata előtt áll, nemcsak a háborúutáni idő nemzetköziségének az összekuszált, bonyolult, veszélyes és izgalmas problémái és áttekinthetetlen eljövendő nehézségei miatt, hanem mivel a nemzetek el vannak határozva, a háborúutáni időben tovább folytatják menetelésüket egész Armageddon csatáig. Az Armageddon név a „mindenható Isten (ama) nagy csatáját” jelöli meg.

(Jel. 16:14, 16.) Armageddon a világraszóló háborújában a fiatalaság birtoklása sem előnyt nem jelent, sem arra való biztosítékot, hogy valaki az új világba túl fog jutni. Az ifjúság önmagában nem szolgáltat okot, hogy kegyelmet nyerjen vagy egyébként szabadon megmeneküljön; ebben a cikkben ellenben látni fogjuk, hogyan nyerhetünk kegyelmet és megmentést. — Ezékiel 9:5, 6.

3. Természetesen az ifjúság a maga erejével, függségével és az ember birodalmában levő minden iránti kíváncsiságával szívesen tevékenykedne, szeretne nyilatkozni és előbbre jutni. Ereje tudatában az ifjúság ezt szeretné alkalmazni, mivel ez örömet szerez neki. A fiatal elme minden iránt kérdezősködik és feleletet kíván kapni. Mivel a fiatalok még nem régen vannak a világon, szeretnék kihasználni az életet s mélyíteni a tapasztalataikat. A létező sokféle közlekedési eszközre való tekintettel esábitják őket a világ látványosságai. Az ifjúság a természeténél fogva bizonyosan nem áhítozik arra, hogy a világ jelenvaló nyomása alatt alaposabb ismereteket szerezzen a nagy Életadóról és elmélyedjen az elhatározásába való bepillantás által, amire az embert teremtette, sem a Teremtővel kapcsolatos tapasztalatai kísérelésére nem törekszik. Az ifjúság a napjainkban nyert vallásos oktatás ellenére általában hajlamos a Teremtőt figyelmen kívül hagyni s az életből, szem elől és értelemből száműzni. Az ifjúság között nagymértékben elterjedt bűnesemények döntő bizonyítékai ennek s joggal nagy aggodalomra ad okot.

4 A Prédikátor 12:1, 2 figyelmeztető szavai több évszáz-

1 Az ifjak részéről a Teremtőre való tekintettel miért nem vall bölcseségre, ha saját ifjúságukban és erejükben bíznak?

2 Az ifjúság miért áll ma az emberiség történelme legnehézebb feladata előtt? és mi nem előny számukra?

3 Mire hajlamos a mai fiatalaság a vallásos nevelés ellenére s miért? 4 Mit jelentenek a Préd. 12:1, 2 szavai, hogy ma annyira időszertűk?

zaddal ezelőtt jegyeztettek fel, de sohasem voltak időszerűb-
bek napjainknál: „Örvendj ifjú a te ifjúságodnak és vidá-
mítson meg szíved fiatal korod (erőd) napjaiban s járj az
úton, amelyekre szíved von, az után, amiben szemed gyö-
nyörködik, de tudd, hogy mindezért az Isten téged ítélte
von. Vedd ki a kedvetlenséget (van Ess: búbanatol) (vagy
az okot az eljövendő búbanatra és haragra) szívedből és vedd
ki a szenvedést (Elberf. gonoszt) testedből, mert az ifjúság és
a hajnal (vagy az élet virágzása) hiábavalóság“. A fentiek
egyváltalan nem gúnyosan vannak mondva, mintha azt akarná
mondani: Csak fel, fiatal ember, vedd magad az élet karjaiba!
de gondoldj arra, hogy jön az ítélet napja! A szavak helyett
azt mondják, hogy az ifjúnak ifjúságtól szíve, elméje és sze-
mei kielégítésére folytatott pályafutása befolyásolja a Leg-
felsőbb, felséges Bíró által kimondott ítéletet

5 A fiatalág általában nem szereti érezni a felelősség ter-
hét. Nem szereti tanulmányozás és bizonyos út következmé-
nyeinek vizsgálgatása által előre kijózanítani magát. A fiatal-
emberek erre való tekintet nélkül kevés kivétellel felelősek
azért, ami később lesz belőlük. Ez azt jelenti, hogy az ifjú
vagy leány fiatalkorában kezdett élete befolyásolja jövőjét,
mint férfijt vagy asszonyt. A fiatalág nem kerülheti el
felelősségét, hisz ez az emberi értelemben és testben lakozó
törvényeken alapul. Ha tehát az életnek örvendő erőteljes
ifjú az önző szíve szerinti úton jár és szeméit világi ce-
lokra irányítja, minden bizonnyal Isten kedvezőtlen ítéletét
vonja rá. Ha másrészt egy ifjú vagy leány az életért való
hálából az önzetlen szív útján jár s szeméit hittel az új világ
igazságosságára irányítja, ez kedvező ítéletet von rá, ami
végnélküli életet jelent az igazságos új világban. Az ily fiatal-
korú kerülni fogja, hogy fiatalágát és élete virágzását hiá-
bavalóságban töltsse, tévelygő pályafutását követve, ami csaló-
dáltsághoz vezet. Nem nyugtalanodik s nem szomorkodik ez
élet önző dolgai miatt, sem nem választ oly utat magának,
ami jövőben biztosan nyugtalanosságot, szomorúságot, csaló-
dást és reménytelenséget hozna számára. Inkább már fiatal-
korban „eltávolítja a gonoszt testedből“ s az új világ igazsá-
gosságával összhangban levő utat követ. Ha Isten kimondja
az ítéletet, melyet ez a pálya hoz neki, nem fogja sajnálni
fiatalágát, élete virágzását, hogy így használta fel. Számára
ez nem volt hiábavalóság.

HOGYAN EMLÉKEZZÜNK A TEREMTŐRE

6. Az életet ki kell használni. Nem engedhetjük, hogy éle-
tünk egy részét hiábavaló dolgokra, nem jó célra használva
elteközöljünk. A fiatalág kedvező alkalmak ideje. A későbbi
életben való aratást nagymértékben az határozza meg, amit
az ember fiatalkorban vetett. Ebben az ügyben örvényes Isten
törvénye, s ezt nem esúfolhatjuk meg, akármilyen ölesesű
tudományos módon történjen is az. „Mert amit az ember vet,
azt aratja is; mert aki a teste számára vet, az a testből arat
majd pusztulást, aki ellenben a szellem számára vet, az a
szellemből arat örök életet“. (Gal. 6:7, 8.) Minden ember teste
meg a fiatalkorban is pusztulóban és haldoklásban van. Ha
tehát az ember állati szenvedélyei és testi kívánságai szerint
vet, teste felhomlása idején csak halált és pusztulást fog
aratni. Ha azonban az életet ápolja, képezi és finomítja s az-
zal tölti el, ami szellemi jólétet és növekedését előmozdítja,
biztosan az örök élethez vezető szellemi áldásokat fogja
aratni. Jehova Isten a nagy Szellem, s ha az ő számára és
tetszése szerint vetünk, Krisztus Jézus által a nagy Szellem-

től, a Vagyonoktól minden bizonnyal megkapjuk az örök
élet jutalmát.

7 Hogyan ne éljünk vissza fiatalágunkkal vagy meglévő
életünkkel s a későbbi években ne kelljen arra a tudatra
ébrednünk, hogy hiábavalóság és haszontalanság útján jár-
tunk, az íhletett Irás egészséges tanácsot ad: „Emlékezzél
Teremtődre életed virágzásában (Rotherham: életérőd nap-
jaiban), mielőtt eljőnnének a gonosz napok és bekövetkeznék
az esztendő, melyekről majd ezt mondd: Nem tetsze-
nek nekem“. (Préd. 12:3; rev. Zürcher B.) Vagy az *Elber-
feldti Biblia* szerint: „Gondolj Teremtődre ifjúságod napjaiban,
mielőtt a baj (szerencsétlenség) napjai jönnek és bekövetkez-
nek az évek, melyekről azt mondd majd: Nem lelem ked-
vem bennük“.

8. Ez jó utasítás a fiatalabb emberek s természetesen az
idősebbek számára is, mert ha valami oly nagy fontossággal
bír, hogy az ember az aranyifúsága idején is meg kell emlé-
kezzen róla, éppoly fontos minden időben arra emlékezni.
Fiatalágunk elteltével nem szabad megszűnnünk arra emlé-
kezni: de ha már fiatal éveinkben arra emlékeozünk, meg-
szokjuk s egész későbbi életünkben nem feledkezünk meg
róla. Nem csak a fiatalág éveiben, hanem más korban is
kieshetünk az egyensúlyból az erő és testi jólét tudatában s
hajlamosak lehetnénk eifelejteni Istent. Testi frissesség félre-
vezethet bennünket, hogy fizikai erőnkbe vessük bizalmun-
kat s azután azzal dicselkedjünk. Ama tény, hogy Isten, az
erő igazi forrása láthatatlan, nem ok arra, hogy figyelmen
kívüli hagyjuk Őt és emberi erőnk tudatába ebbe vessük bi-
zalmunkat. „Ezt mondja Jehova: Ne dicselkedjék a bölcs az
ő bölcseségével, az erős se dicselkedjék az ő erejével, a gaz-
dag se dicselkedjék az ő gazdagságával; hanem azzal dicsé-
kedjék, aki dicsékszik, hogy értelmes és ismer engem, hogy
én vagyok Jehova, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyá-
korol a földön: meri ezekben telik kedvem. — ezt mondja
Jehova“. — Jer. 9:23, 24.

9. A testi fogyatékosságban szenvedő Pál apostolt Krisz-
tus Jézus szintén helyes felfogáshoz segítette az erőt illetőleg.
Ezért írta Pál: „É miatt háromszor könyörögtem az Urnak,
hogy távozzék el belőlem, s Ő így szólt nekem: „Elég neked
az én kegyelmem, mert az én eröm a gyengeségben nyilatko-
zik ki feljesen“. Inkább szeretek tehát gyengeségeimmel di-
csokedni, hogy a Krisztus ereje lakozzék énbennem. Ezért
telik örömem a Krisztusért elszenvedett minden gyengeség-
ben, bántalmazásokban, nélkülözésekben, üldözésekben és
szorongatásokban: hisz ha gyenge vagyok, akkor erős“. —
II. Kor. 12:8—10; Menge.

10. A tanács először a zsidó nemzet összes fiatal férfiai-
nak és asszonyainak szólt, hogy a fiatal erő idejében emlé-
kezzenek a Teremtőre. E nemzet Istennek volt szentelve és
szövetséges viszonyban volt vele. Így a leszármazottaik kü-
lönleges szövetséges viszonyba születtek vele s neki voltak
szentelve. Ez egész világosan mutatja, hogy még a felszen-
telt keresztények gyermekei is emlékeztetünkben kell tartásák
a Teremtőt. Ha így folytonosan megemlékeznek róla, tisztelik
Őt és saját jólétükre cselekszenek.

11 A gyermek Jézust szülei kétségkívül ismételtlen figyel-
meztették, hogy ifjúságában emlékeozzen meg Teremtőjéről. A
gyermek Jézus mindenesetre hű példája annak, hogyan em-
lékeozunk meg a Teremtőről már a zsenge gyermekkorban.
Tizenkétéves korában szülei felvitték a pászkaünnepre Jeru-

7 Mily tanácsot ad a Préd. 12:3 a fiatalág eltékozlása ellen?

8 Miért jó ez utasítás idősebbekre és fiatalokra egyaránt!

9 Hogyan segítette helyes nézetre Pál Krisztus Jézus az erőt ille-
tőleg és ezért mit írt Pál?

10 A Préd. 12:3-ban adott intés először kihez volt intézve? s mit
mutat világosan ez a tény?

11 Jézus mily alkalommal nyújtott hű példát, hogyan emlékeozhatunk
Teremtőnkre már zsenge gyermekkorban? Mily mulatnak szavai
Isten házáll illetőleg?

5 a) Mily dologtól igyekszik szabadulni a fiatalág? de hiába?

b) Hogyan viselkedik tehát a fiatalkorú, aki kielégítő végtétele-
törökszik?

6 Miért kell kihasználni az élet idejét különösen a fiatal korban?

zsálembe. Hazafelé elvesztették őt s így visszatértek Jeruzsálembe keresésére. Kutatásuk harmadik napján megtalálták a templomban, ahol az ott jelenlevő tanítókkal kérdések megbeszélésével foglalkozott. Aggódó anyja kérdésére így válaszolt: „Miért kerestetek engem? Nem tudjátok, hogy nekem az Atyám tulajdonában (*Diaglott: előcsarnokában*) kell tennem?” (Luk. 2:49; *Weizsäcker*). Ott a Teremtője temploma előcsarnokában oktatást nyerni kiváló módszer volt Atyjáról megemlékezni s valamit tanulni, amin elgondolkozhatott. Ezért volt találó kérdése: „Hogy is kereshettetek engem? Nem tudjátok, hogy én az Atyám házában kell legyek?” (*Menge, Rösch, Perle*) Jézus idejétől az Atya háza vagy temploma a keresztény gyülekezet vagy egyház, amelynek Jézus Krisztus a feje. Ahol e gyülekezet tagjai találkoznak, nagyon jó hely a fiatalok számára, hogy szintén ott legyenek és értelmüket a Teremtőre irányítsák.

12. Sámuel, Anna fia további példája annak, hogyan emlékezhet meg valaki egész fiatal korban Teremtőjéről. Ő nem tiltakozott az ellen, hogy már egészen zsenge korában Isten temploma szolgálatába állítsák. Természetesen miadt az Ur házában a kapuk nyitásánál szolgálatot teljesített, mint lévita *szellemi* oktatásban részesült. (I. Sám. 1:22–28; 3:1, 15.) Oly dolgokkal töltötte el elméjét, melyekre visszaemlékezhetett és megfigyelte Jehova Isten gondolkodásra méltó munkáit.

13. József szintén már mint ifjú a legfontosabbra gondolt: ő méltó előképe Krisztus Jézusnak. Azon okok egyike, amiért Atyja, Jákob az összes többi fiánál jobban szerette, kétségkívül az a tény volt, hogy ő megemlékezett Teremtőjéről. Tízennyolc éves korában József megkapta jutalmát magától Jehova Istentől, mivel megemlékezett Róla, illetve prófétái ültökben részesült, melyek különös kegyelmet nyilatkoztattak ki. Mint ifjú eladva Egyiptomba, ott lent egyedüli imádója volt Jehova Istennek. Ez a vonzó fiatalember ennek ellenére sem feledkezett meg Teremtőjéről. Jehovát emlékezetében tartotta, s ez megrősítette, hogy ellenállhasson a szenvedélyre való csábításnak és állhatatosan ezt felelje a kísértőnek: „Hogyan követhetném el ezt a nagy gazságot és hogyan vétkezhetszem az Isten ellen?”

14. Bár Józsefet tisztasága végett jogtalanul börtönbe vették, mégsem mulasztotta el Teremtőjére emlékezni. Még ha húsz évéből néhányat az állami börtönben is kellett töltenie, mégsem érezte elhagyva magát Jehova Istentől, sem nem indította arra, hogy megfélemedezzen a Teremtőtől. Huszonnyolc éves korában, börtönből való szabadonbocsátása előtt két évvel pedig az Ur nevében jelentőségteljes álmokat tudott megfejteni és így szólni: „A megfejtés nem Isten dolga-e? mondjátok el kérlek, nekem”. A Teremtőjéről foglaltsága idején minden nyomorúságai közepette való hű megemlékezése mellett tanúskodtak azok az őszinte, tiszta szavak, melyeket József harmincéves korában, a börtönből való szabadulása után Egyiptom hatalmas faraója előtt mondott: „Nem én, hanem Isten jelenti ki, ami a faraónak javára van... A faraó álma egy és ugyanaz. Amit Isten tenni akar, azt hozta a faraó tudomására... Istennél elhatározott dolog ez és Isten késedelem nélkül végre is hajtja ezt”. — I. Mózes 37, 39, 40, 41. fejezetek.

15. Dávid „a bethlehemi pásztor Isten további szolgálója volt, aki ifjúságában gondosan arra törekedett, hogy gondolkodásában ne hagyja figyelmen kívül Istent, se ne dicsekedjen saját erejével. Már húszéves kora előtt egészen egyedül

megölt egy medvét és oroszlánt, melyek megtámadták Atyja juhait, midőn pedig a esataterre készült kiemenni, hogy megvívjon a rettenetes filiszteus-óriás Góliáth ellen. Saul király előtt hitet tett Teremtője mellett, így szólván: „Jehova, aki megszabadított engem az oroszlán és medve hatalmából, meg fog szabadítani e filiszteus kezéből is.” Es pontosan ez történt. Röviddel azután elesett az óriás hús-kolosszus, aki „ifjúságától fogva harcban edzett férfi” volt, holtan feküdt az általa megvetett és káromolt ifjú előtt. (I. Sám. 17:32–51) Dávid már mint ifjú könyilatkoztatta „az Isten szíve szerinti férfi tulajdonságait”. Ezért Isten Izrael eljövendő királyává kente s azután szellemével ruházta fel. Jöllehet az Ördög saul királyt azután felhasználta Dávid üldözésére, hogy megfélemedezzen Teremtőjéről és hamis istenekhez csatlakozzon. Dávid komolyabban megemlékezett Istenről, mint valaha s nem tért el a helyes útról. Ezért harmincéves korában a hűtlen Saul király helyébe királlyá kenetett.

16. Ezékiás, Júda fejedelme szintén már fiatal napjaiban Teremtőjére gondolt. Ezért az akkor kezdődő kormányzata, midőn még csak huszonöt éves volt, Istennek tetsző hű uralom volt és Krisztus kormányzatát árnyékolta elő, amikor Atyjával együtt Kr. u. 1914-től az armageddoni esatáig kormányoz. — II. Kir. 18, 19 és II. Krón. 29–32. fejezet.

17. Jósias, Salamos király egyik kiráji utóda szintén megfelelt Salamon Préd. 12:3-ban mondott szavainak. Jósias mint Júda királya nyolcéves korában kezdett uralkodni. Tízennyolcadik életévét azzal jellemezte, hogy a Teremtőjéről való megemlékezésből kijavította Jehova templomát s a templom történetében valaha ismert legnagyobb pászkaünnepet tartotta meg abban. Ez mutatja, hogy Jósias gondolatai mire irányultak uralma első tíz éve alatt. A fiatal király azután megtisztította Júda országát a vallástól, amennyire lehetett, hogy elsősorban Jehova Istent tartsák emlékezetben. — Krón. 34, 35. és II. Kir. 22, 23. fejezetek.

18. A Jósias király uralkodása tizenharmadik évében jövendőlni kezdő Jeremiás további ifjú volt, aki elméjét a menny és föld Teremtőjére irányítva tartotta. Midőn szavait Jehova Isten Jeremiáshoz intézte (aki nyilván tizenhárom éves lehetett), így szólt: „Prófétául rendeltelek a zseppek közér. Jeremiás így felelt: „Ah, ah, Uram Jehova! Ime, én nem tudok beszélni, hiszen ifjú (*Elberf. szelj.:* fiú) vagyok!” „Erre Jehova így szólt: Ne mondd: Ifjú vagyok, hanem menj minálazokhoz, akikhez küldelek és beszéld mindazt, amit parancsolok neked. Ne félj tőlük, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged, — szól Jehova.” (Jer. 1:4–8) Az ifjú Jeremiás Jehovát emlékezetében tartva nem félt a tekintélyt gyakorló vallásos ellenfelektől. A vallásos ellenállás éveire való tekintet nélkül nem szünhetett meg Jehováról megemlékezni: „Ezért azt mondom: Nem emlékezem meg róla, sem nevében többé nem szólok, de mintha égő tűz volna szívemben, csontjaimba reszketve és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem.” — Jer. 20:9.

19. Dániel én három éber társa kinagasló ifjak voltak, akik Istent szilárdan emlékezetükben tartották, miáltal száműzetésük folyamán egy démonok által uralt országban tisztaságos viselkedésre voltak indítva. Mivel fejedelmi irjak voltak, „fogyatkozás nélkül valók és kellemes külsejűek”, meglepték pogány felvigyázóikat állhatatos vonakodásuk által, hogy a király démonbálványoknak áldozott asztaláról egyenek. Az Ur Isten gazdagon megáldotta őket lelkiismeretességükért. Ifjúságukban folytatott hű pályafutásuk erős alapot alkotott, s ezen alapon képesek voltak szilárdan ki-

12 Milyenben volt Sámuel további példája a fiatalkorúaknak?

13 József minódon nyújtott további példát az ifjúságnak?

14 Mily későbbi tények igazolják, hogy József az ifjúságában hűségesen Istenre emlékezett?

15 Hogyan nyújtott Dávid további hű példát? és mily jutalmat kapott?

16 Milyen uralom volt Ezékiás királyé? és milyen előbbi előjárásra volt ez visszavezethető?

17 Hogyan felelt meg Jósias király a Préd. 12:3 intésnek?

18 Mily tapasztalatot ment keresztül Jeremiás az ifjúságában? és milyen kimérettel a sok éves vallásos üldözés után?

19 Mily példát nyújtott Dániel és három éber társa fiatalkorukban? és mily későbbi állásfoglalásra képeztek alapot?

tartani, a császárral dacolni s inkább tüzes kemencébe és az oroszlanok vermébe vettetni, mint Istent elfelejteni és teremtményeket istenként tisztelni. — Dániel 1, 3, 6. fejezete.

20 János, Zakariás pap és Erzsébet fia Isten további szolgája volt, akinek elméje ifjúságában Teremtőjére irányuló gondolatokkal volt eltelve. Bár a vallásos ellenség miatt pusztá helyen való tartózkodásra volt kényszerítve, növekedett a gyermek, erősödött szellemében és a pusztában tartózkodott Izráel előtt való megmutakozásának napjáig. Harmincéves korában kezdett kereszteni s a Messiás előfutáraként jelentette be magát. Élete 32-ik évében mártírhalált halt. — Luk. 1:80, 9:7—9.

21 Végül említsük meg Timótheust, Eunika fiát, kinek Pál apostol a Bibliában megőrzött két levelet írt. Mivel Timótheus a keresztények gyülekezetének különleges felvigyázójává tétetett és mint az apostolok vezető testületének külön képviselője tevékenykedett, írta Pál: „Ezeket hirdesd és tanítsd. Ifjú voltodat senki meg ne vesse, hanem légy példaképük a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.” (I. Tím. 4:11, 12) Az apostoli egyház szolgálati kiváltságaiiban való ily korai előléptetés alapját ama tény képezte, hogy Timótheus az ifjúsága frissességének napjaiban megemlékezett Teremtőjéről. Ezért írhatta Pál Timótheusnak: „Te azonban maradj meg mindabban, amiket tanultál s aminek igaz volta felől meggyőződted, tudva kitől tanultad és hogy gyermekkorod óta ismered a szent iratokat, amelyek téged bölcsesé tethetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által.” — II. Tím. 3:14, 15.

VÉGE A HIABAVALÓSÁGGAL TÖLTÖTT IFJUSÁGNAK!

22 A fentidőzött történelmi példák kimutatják, mit jelent az, hogy az ember ifjúsága napjaiban Teremtőjére emlékezik, s azonkívül kinyilatkoztatják, milyen áldást hoz ez, amint az az illetők későbbi életéből kitűnik. Az ifjúság éveit a művelődés, képződés éveit, midőn a leendő ember formálódik értelemben és szellemben, nem beszélve testi fejlődéséről. Ezek az élet legfogékonyabb éveit, midőn a dolgok legmélyebben emlékezetbe vésődnek s midőn az emlékezetbe vésetteket nem feledjük el olyan gyorsan. Ezenfelül az ifjúság élni akar, boldogan akar élni. Miért ne gondolna tehát a teremtmény Teremtőjére és Életadójára, amíg még fiatal? Az élet még előtte áll, nem csak rövid élet e jelenvaló gonosz világában, hanem lehetőség szerint az igazságosság új világában való örök élet, feltéve, hogy a teremtmény megfelelően előkészül arra. Az Ördögöt s annak láthatatlan és látható szervezetét nem érdekli az ember élete, bár Édenben az Ördög így szólt Évának: „Bizonyosan nem haltok meg!”, ha elfelejtitek Teremtőtöket. Az ember Teremtőjét azonban érdekli az engedelmes, igaz teremtmények élete. S mivel az Ördög bünt és halált vezetett be az emberek között, a Teremtő kegyelmeesen gondoskodott a halál és öregségi gyengeség eltávolításáról, valamint a gonoszszágnak földről való kiirtásáról s ami még csodálatosabb, a sírban nyugvó halottak újjáteremtéséről. A könnyen szárnyaló fiatalság tehát miért ne emlékezne Teremtőjére?

23 Önzés volna, ha csak akkor akarnánk Teremtőnkre emlékezni, ha már mögöttünk van fiatalságunk és jóságos gondoskodás folytán haladott életkorba léptünk. Mivel Jehova a Teremtőnk, nekik tartozunk mindennel ami vagyunk s amivel rendelkezünk, hisz Ő az ég és föld Teremtője. Jehova az Isten és Teremtő, mi pedig emberek és teremtmények vagyunk. Ő a teremtmények az igazságosság csodálatos új világá-

nak, melyet a Biblia „végnélküli világnak” nevez s amelynek új ege és új földje örökké lennmarad! (Es. 65:17, 18; 66:22) Aki értékelni tudja ezt, ifjúsága erejének napjaitól fogva a mindenek Teremtőjére kíván emlékezni, mivel megérdemli, hogy most egész életünkkel szolgáljuk, még pedig attól a naptól, midőn bizonyos értelemmel rendelkezünk, hogy szolgálatunk ügyében és az ő dicsőségére. Jehova méltó arra, hogy ma Iriss erővel szolgáljuk, ahelyett, hogy visszahúzódnánk, míg emberi testünk kimerült s kiaszott, rugalmassága csankadt, mozgékonyasága odavan s a gonosz világban való lét maradandó velei már csak kevesek.

24 A csodálatra méltó Teremtő helyes érzelmi imádója fél kiengedni Istent emőjéből. Mihelyt teheti, nagy Hitelezőjének szolgálatába kíván állani, még pedig minden erejével, értelmével és minden rendelkezésére álló eszközzel, hogy az előkövetkező napok folyamán Őt szolgálja. Az nem játszik szerepet, hogy még hány év telhet el Armageddon csatájáig; most itt az idő, midőn meg kell emlékeznünk az új világ nagy Teremtőjéről s Őt szolgálni tartozunk. Ha most e világ folyamán Őt szolgáljuk, midőn az emberek általában nem emlékeznek meg Jehova Isten nevééről s ehelyett gyalázzák, az a kiváltságuk, hogy Krisztus Jézus alatt részt vegyünk a Teremtő dicsőséges nevének az igazolásában.

25 Legjobb esetben mi a kitátásai az oly földi életnek, melynek ifjúsága idejét hiábavalóságban töltötték, nem emlékezve meg Jehova Istenről? A Teremtő ihletése és vezetése alatt feleli a bölcs: „Most pedig emlékezzél meg Teremtődől ifjúságod idején, mielőtt a gonosz napok jönnek és bekövetkeznek az évek, midőn majd így szólsz: „Nem tetszenek nekem. Mielőtt a nap és fénye, mielőtt a hold és csillagok elsötétednek s a felhők az eső után visszatérnek.” (Préd. 12:1, 2; Zürcher B.) Az Úr Isten előtt egyenességben megöregedett Simeon nem nélkülözte a továbbélés örömét. Midőn a gyermek Jézust a jeruzsálemi templomban karjaiba vette és felismerte, hogy Jehova Isten e Jézus által üdvösséget és szabadságot hoz az embereknek, érdemesnek találta az életet. Örömmel dicsőítette Istent és így szólt: „Most becsatod el, Uram, a te szolgádat, beszéded szerint békeségben (Krisztus, a Megmentő által), mert látták szemeim a te üdvösségedet (Schmoller: megmentésedet), melyet készítettél minden nép szemeláttára: a nemzetek megvilágosítására világossággal, a népednek, Izráelnek pedig dicsőségül.” — Luk. 2:25—32.

26 A nyolcvannégy éves özvegy Anna szintén nem sajnálta, hogy ily öreg kort ért el. Ez az asszony fiatal kora óta hűségesen Istenére gondolt, ami azután hosszú élete legesodásabb tapasztalatához vezetett: „Ez nagyon előrehaladott korú asszony volt, miután férjével hét évig élt hajadonsága óta és már nyolcvannégy esztendeje volt özvegyességben (Menge: s azután özvegy maradt egészen nyolcvannégy évig). Ez nem távozott a templomból, hanem hűjjel és imádsággal szolgált (Istennek) éjjel-nappal. Ugyanabban az órában ő is odaállott, dicsőítette az Istent és beszélt róla (a gyermekről) mindazoknak, akik Jeruzsálemben a megváltást (szabadulást) várták.” — Luk. 2:36—38.

27 Jehova azon tanúi, akik ifjúságuk vagy azon évek óta, midőn még frissek és erősek voltak, Jehovát szolgálták s ebben megöregedtek, szintén nem találják hiabavalónak életüket. Mégba Adámtól nyert örökségük következtében testi erejük meg is rokkant, mégsem az az érzésük, hogy életük hiabavaló volt és számukra nincs többé életöröm; hanem örvendenek annak tudatában, hogy ezek a valaha átélt legdicsőségesebb napok. Miért? Mivel Isten Igéjéből s az ifjúsá-

20 Hogyan volt Keresztelő János további példája a fiataleknak és mire vezette őt?

21 Min alapult Timótheus korai előléptetése az egyház szolgálati kiváltságaiban, amint arról Pál tanúskodik?

22 Miért emlékezzen a teremtmény ifjúságában Teremtőjére?

23 Miért volna önzés csak előhaladott korban a Teremtőjére emlékezni?

24 Hogyan viselkedik Teremtőjével szemben a helyes imádó? s Jelen idő mi rt különleges idő az ő szolgálatára?

25 A Préd. 12:3, 4-el ellentétben Simeon milyen tapasztalatot tett öreg korában?

26 Miért nem sajnálja magas korát az özvegy Anna a templomban?

27 Az Isten szolgálatában megöregedettek miért nincs az az érzésük, hogy hiabavalóságban töltötték az életet?

gukban tanulmányozott jövődölésekből felismerték, hogy „Jehova megígért napján“ élnek. Ez „Jehova örömeinek“ ideje, mivel Isten magához vette a föld feletti ellenállhatatlan hatalmát és felépítette teokratikus uralmát, hatalmi állásba helyezte felkent Királyát, Krisztus Jézust, hogy összes ellenségeinek véget vesson és Atyja nevét igazolja. „Jehova ez örömeiben“ való részvétel az erőssége mindazoknak, akik népéhez tartoznak, akár fiatalok, akár öregek testileg. A 148. zsolt. 12, 13-ban olvassuk az intést: „Ifjak úgy, mint hajadonok, aggok együtt a gyerekekkel: dicsérjétek Jehova nevét, mert az ő neve dicső egyedül.“ Mindenkinnek meg van parancsolva Teremtőjére emlékezni, aki egyben a királyság s az új világ Teremtője is; mindannyian magasztalják nevét, részvéve neve igazolásában. Ez a név összes meggyalázói előtt igazolva lesz s egyedül marad felséges.

28 „Gonoszok“ lesznek azért az eljövendő napok azok számára, akik visszaélnék a fiatal erejükkel, nem emlékeznek meg Teremtőjükről s nem tanúsítanak érdeklődést a jelen csodálatos tettei iránt. Ilyeneknek nem telik örömiük a 1914 óta eltelt csodálatos években, mivel hiányzik náluk az ismeret és értelem, amit a szenvedések ellensúlyozására a mérleg-serpenyőbe vethetnénk, amely szenvedéseket az ördög zúdit most a földre és a tengerre a mennyből való kivetése feletti nagy haragjában. Eletük nyarát, midőn minden ígéretteljesen nézett ki, midőn a nap, a hold és csillagok fényüket mint mintegy derűs égből lesugározták, nem használták fel Isten szolgálatára s hogy ismeretet szerezzenek Teremtőjükről. Palesztinában nyáron május elejétől szeptember végéig nincs felhő, sem eső, a korai és késői eső ideje. Így sötétodnek el tehát az élet telén, magas korban a dolgok azok számára, akik fiatalságukat világi hiábavalóságban töltötték. Ha azután a nehézségek nedves-hideg esője esett, utána további szorongatások és gyengeségek felhői jönnek s szaporódnak a bajok.

29 „... abban az időben mikor megrepegnek a házak örzői (Zürcher B.: vigyázói), megröggynak az erős férfiak és megállnak az örlő leányok (Allioli: az örlők ünnepeinek), mert megkövesedtek és meghomályosodtak az ablakon kinézők.“ (Préd. 12:3). A „ház“ az emberi testet szemlélteti, amint ez Jézusnak Máté 12:43—45-ben mondott példázatából és Pál apostolnak II. Kor. 5:1—8-ban mondott szavaiból kitűnik. (Es. 38:12; Jób 4:19; II. Péter 1:13). Az örzők vagy vigyázók a karok és kezek, melyek a testet kiszolgálják, védelmezik s a szükségességekkel ellátják. Ezek az „örzők“ magas korban remegnek az elerőtlenedéstől és ideggyengeségtől. A test „erős férfiai“, a lábszárak többé nem olyanok, mint erős oszlopok, sem nem gyorsak, mint nőstény szarvasok, hanem elgyengülnek és megröggynak, a lábukat már csak maguk előtt tolják és vonsozzák.

30 Szájában elromlottak, kitöredeztek és kihullottak a fogak, melyeket nem kezelték modern foggyógyművészettel, nagyon megfogyatkoztak vagy egyáltalán nincs már belőlük. Kemény eledolek őrlése megnehezedik vagy egészen megszűnik s ehelyett az állkapcsok csak lágy, pépszerű ételeket rágnak. A szemeikből kitekintő látóképesség szintén meggyengül s a test ablakain kitekintő szellemi adományok elveszítik fényüket, ha nem is homályosodnak el egészen s nem vakulnak meg. Valóban, az „örlő leányok“, s a házban foglalatoskodó és az ablakon kitekintő „hölgyek“ vagy egészen eltűntek vagy csödtöt mondanak.

31 „És az ajtók kívül bezáratnak, amikor is a malom zú-

gása halkul; és felkelnek a madárszóra és halkabbá lesznek mind az éneklő lányok.“ (Préd. 12:6). A száj „ajtószárnyai“ már nem sokat vagy egyáltalán nem nyílnak többé, hogy ki nyilatkoztassák a házban vagy testben történeteket és „kívül“ az utcán vagy a nyilvános élet átjáróin ismertessék. (Jób. 41:14; Mik. 7:5; Kol. 4:3). Még a „malom“ zúgása is elhalkul és bizonytalan, ha az ételt fogatlan állkapoccsal rágnak. Az öreg elgyengült ember nem tud mélyen aludni az ágyban; egyszerű madárhang is zavarja és felébreszti, ha már nem is hall jól. Nem olyan az alvása, mint a hőlesé és higadté, sem nem oly édes alvása, mint a becsületes munkásé. (Példab. 3:21—24; Préd. 5:12). Csak keveset dalol s azt is csak halkán. Az „éneklő lányok“ vagy Menge szerint „az ének és csengés elhalkulnak s a mások zenéje iránti hallása hiányos és rossz lesz.

32 Mennyire fájdalmasan érinti a további leírás az öregeket, akik sajnálhatják ifjúságukat: „Minden kis halomtól félnek és ijedelmek vannak az úton és a mandulafa kivirágzik (van Ess: mikor megvetik a mandulafát) és a sáska nehezen vonsozza magát és kipattan a kapor (Luther: az öröm eltűnik); mert elmegy az ember örökös házába s az utcán körüljárnak a síratók.“ (Préd. 12:7). Az öregemberek fenn a lépcsőn félnek a leeséstől, vagy valami magasnak csupán megpillantásától szédülnek. A forgalmi szerencsétlenség vagy kár gondolata visszariasztja őket az utca üzleti forgatagába való kimenéstől, ha nagy a forgalom. Magános úton való járás útonállóktól való támadás képzeletét támasztja bennük, s nem tudják, melyik utat válasszák. Nem csupán megvetik az izletes mandulát, mivel igen kemény a rágásra, vagy izgatja a foghúst, hanem — egy más fordítás szerint — a „mandulafa felvirágzik.“ (Riesler). Ez azt jelenti, hogy a haj megöszül a fejen, hófehér lesz s az ősz haj úgy néz ki, mint mikor a mandulafa hófehér virágokkal tele. Ha az ember gyenge és törékeny lesz, az útjába kerülő sáska nem csak terhére van neki, hanem az előrehajolt öreg, kinek karjai lelognak ágyékára vagy aki előrehajlik s kezeit — görbített és felfelé irányított könyökkel — a csipőkön pihenteti, bizonyos mértékben hasonlít a sáskához, csak azzal a kivétellel, hogy „nehezen vonsozza magát“.

33 Az elaggott többé nem ismer különös kedvet az evésre, mégha az elébe tett étel oly izletes és fűszeres is, mint a kapor. Hatástalan s száját képtelen étvágyra gerjeszteni. Minden jel arra mutat, hogy az ember bizonytalan időre „házához“ közeledik. Ha olpocskéolt ifjúsága megkeményítette az istentelenségben, ez örökké a lakása marad s ez állapotban számára nincs feltámadás a halálból Krisztus által, mivel az oktalan állathoz hasonlóan múlik el. A nyilvános tudomsulvétel végett szája ajtaján kitóduló panaszok és bajok fájdalmas hangján, a nyöszörgésen és sóhajtozáson felismerhetők a közelgő halál jelei.

34 „Mielőtt elszakad az ezüst kötél és megromol az arany pafaokocská és a vödör (Menge: korsó) eltörik a forrásnál és beletörik a kerék a kútba és a por földde lesz, mint ez előtt volt, a szellem pedig megtér Istenhez, aki adta azt.“ (Préd. 12:8, 9). Az „ezüst“ kötél az emberi test hátszínét jelentheti, azt a hosszú fehér idegszálat, amely mint életbevágóan fontos idegesatorna az agyba irányított üzenetek és ingerek továbbítására szolgál. Ennek elszakítása végül a halált jelenti. Az ezüst kötél azt a megtisztított ezüsthöz hasonló drága láncot is jelentheti, amely bennünket ehhez az élethez köt. Ennek megoldása, eltávolítása vagy elszakítása a seol vagy sír halottfeketé kötelével való megköötözését jelenti, s ezt csak Isten hatalma képes elszakítani, hogy a halott teremtményt újra visszahozza az életre. (18. Zsolt. 3, 6; 116:3; Csel. 2:24).

28 Mely „öregek“ számára „gonoszok“ most a napok és az ég világozása nélkül és tele felhőkkel, melyek az eső után ismét visszatérnek?

29 Mennyiben remegnek a házak örzői és rognak meg az erős férfiak?

30 Miért szűnik meg tevékenységüket a keveset örlők? és hogyan homályosodnak meg az ablakon kinéző hölgyek?

31 Hogyan esukodnak be az ajtószárnyak? hogyan lesz halkabb a malom zúgása? miért zavar a madár hangja? s hogyan lesznek halkabbá az éneklő lányok?

32 Miért félnek a magasságtól az ily idősebbek a nap réméről? s mi-ben hasonlítanak a mandulafához és a sáskához?

33 Hogyan értendő, hogy elmegy a kedvük az evéstől és közelednek a „házkhoz“ s hogy a gyászolók az utcán körüljárnak?

34 Hogyan szakad el az ezüstkötél és törik el az arany csésze?

Az „arany palackocska (Elberf.: csésze)”, a koponyaüregben levő agyvelőt képletezheti, ami összeköttetésben van a hátgerinccel. A drágasága és világos színe végett arany; de az összetört és oszlásban levő agyvelő a halált jelenti. A Biblia a testet mint egészét szintén edényhez vagy csészéhez hasonlítja, melyet az ifjúság tisztán s nem a szenvedélyek kielégítésével bemoeskolva tartozik használni. Az emberi test arany csészéhez hasonlít az élet benne rejlő felbecsülhetetlen erői végett. (I. Tess. 4:4, 5; II. Tim. 2:20—22; Jer. sir. 4:2). E csésze a halál alkalmával összetörik vagy megszűnik működése és bomlásnak indul.

35 A „vödör” vagy „korsó” az, ami az életadó véráradatot felveszi, ugyanis a szív. Ez a „vödör” arra szolgál, hogy a vért a testen keresztül újra körjáratra küldje ki. Mégha a multat sajnáló öreg nem is a szív megrepedése következtében hal meg, mindazonáltal szíve a halál beáttakor mégis a forrásnál darabokra tört korsóhoz hasonló; hisz a vért nem képes többé felvenni és a test megújítására és felrészítésére tovább küldeni. A vérkeringés „keréke” ekkor hasonló a kúton eltört merítőhengelyhez, mellyel a kútból vizet húznak, hogy a vízherdó korsójába vagy vedrébe töltsék. A törött kerék megszűnik forogni. Megszűnik a vérkeringés és úgy tűnik, hogy Jehova Isten a vérkeringés lényét Bölcs Salamonnak sok évszázaddal William Harvey 1628-ban tett felfedezése előtt kinyilatkoztatta. Ez a „merítő kerék összetört” (Menge), a föld eredeti porából teremtett emberi test visszatér a porba, illetve visszakerül az előbbi állapotba. Így az emberi lélek meghal, mivel a test és az Istentől adott szellem vagy életerő egyesülése megszűnt. „Mert a testi szellem (vagy élettelehet) nélküli halott”. (Jak. 2:26). Kilehelte azt. A lélekzés által fenntartott szellem, az életerő visszatér Istenhez, a Teremtőhöz, aki adta azt. A fiatalságát Isten figyelmen kívül hagyása által eltékozló öregemberre találóan mondja az Ige: „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia!” — Ezék. 18:4, 20.

36 „Hiábavalóságok hiábavalósága, mondja Kohélet: minden hiábavalóság”. (Préd. 12:10; Schmöller) A „Kohélet” héber szót Bölcs Salamon király önmagára alkalmazta s e név jelentése: „Összegyűjtő (ekklésiastes), prédikátor vagy hírnök”. helyesen jelentette ki, hogy a legnagyobb mértékben hiábavalóság, ha valaki ifjúságában visszaél a léttel és a Teremtő akaratával, ebben a szándékos tudatlanságban megöregszik s azután a hosszú élet eredményeként csak az öregség rokantságát tudja felmutatni. Az ő esetében minden hiábavalóság vagy üresség volt, mégha mint multimilliomos, nagyra-becsült politikai vagy vallásvezér is halt meg. Ha valaki ifjúsága idején e világ kereskedelmi, politikai és vallási dolgaihoz szabja pályafutását, visszaélve Jehova Isten akaratával, öregsége éppoly üres, mint ez az Armageddon megsemmisítéséhez közelebbi öreg világ.

37 De nem így az a férfi és nő, akik az élet küszöbétől kezdve mennyei kincseket gyűjtöttek, a mennyei Teremtőtől jövő kincseket s akik mint tanúi az ismeret és értelem e kincseivel hűségesen szolgálták Őt. „Mert az Isten nem igazságtalan, hogy megfélekedezék munkáitokról és ama szeretetektől, amelyet az ő neve iránt tanúsítottak azzal, hogy a szenteknek (Weymouth: az ő népének) szolgáltatok és most is szolgáltok. Kivánjuk azonban, hogy mindgyitek ugyanazt a buzgóságot tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység be nem teljesedik, hogy ne legyetek restek (Weymouth: félszívűek), hanem követői azoknak, akik hit és hosszú türelem által öröklék az ígéretet”. (Zsid. 6:10—12). „Fáradtságotok nem hiábavaló az Urban”. — I. Kor. 15:50.

35 Hogyan értendő, hogy eltörik a korsó a forrásnál és a merítőhengely a kútból? Hogyan tér vissza a por és szellemi eredeti helyére?

36 Kicsoda „Kohélet”? s mit akar mondani a „hiábavalóságok hiábavalósága, minden hiábavalóság” szavakkal?

37 Kire nem érvényesek Kohélet h szavai az öregkorban? és miért?

AMI A TEREMTŐRE EMLÉKEZTET

38 „S azonkívül, hogy a prédikátor (Kohélet) bölcs volt, még a népet is ismeretre tanította, gondolkodó volt és kutató, aki sok bölcs mondást írt (van Ess: sok példabeszédet állított össze). S azon volt a prédikátor, hogy kívánatos (Menge: megnyerő) szavakat ismerjen meg találó oktatásokat írjon (Kautzsch: őszinteséghen leírt) és igaz beszédeket”. (Préd. 12:11, 12). Nem lenne összhangban neve értelmével, ha a bölcs Kohélet vagy prédikátor ezt mondaná s azután a néptől visszatartaná az ismeretet. A „Prédikátor” könyve írja mondja: „En a prédikátor, király voltam Izrael felett Jeruzsálemben”. (Préd. 1:12). Ő Krisztus Jézust, Jehova nagy felkent Királyát szemlélteti a magasságos új Jeruzsálemben. Ő Jehova legnagyobb Prédikátora és Hírnöke. Prédikálása által összehívta követőit Isten Igéje meghallgatására. Jehova teokráciájában való kormányzata kezdetének e napjaiban hozzálatott összes követőinek a mennyei Sionhoz, az ő főszervezetéhez való begyűjtéséhez, még pedig mióta Kr. u. 1918-ban a templomához jött. Különösen ettől kezdve következő jóvendőlést teljesítette be: „És prédikálni fogják az Isten országának ezt az evangéliumát az egész világon, bizonyossággal minden népnek. És akkor jön el a vég”. — Máté 24:14.

39 Fenti jóvendőlés teljesüléseképpen szentelték magukat Jehova felkent tanúi e hirdetőhadjáratnak, hogy mindenki-vel ismertessék a királyság evangéliumát, akik szeretik az isteni uralmat. E hirdetés által gyűjti össze az igazi Kohélet vagy prédikátor, Krisztus Jézus a szent angyalai vezetése alatt nemcsak a követői „kicsiny nyájának” a maradványát, hanem összehívja összes „más juhait”, a „jóakarató embereket” is. — Máté 24:30, 31; 25:31; Luk. 12:32; Ján. 10:16; Zsid. 12:22—24.

40 Ez a nagy Prédikátor példát hagyott hátra nekünk, hogy a lábnymait kövessük. Bölcsesége nyilvánvalóvá lett, midőn népe szelideinek Jehova ismeretét tanította. Ennek megtevése végett állandóan gondolkozott és kutatót s megtalálta, hogyan lehet sok földi dolgot szellemiakkal összehasonlítani és így keresett, szerzett és formált sok példabeszédet és példázatot, hogy az Istent őszintén keresőknek ismeret közvetítsen, de elrejtjen olyan emberek előtt, akik nem emlékeztek meg Jehova Istenről, a Teremtőről. A nagy Prédikátor által elfogadható, megnyerő szavakban kikeresett, őszinteséghen és helyesen, tehát igaz szavakkal leírt példabeszédek alkották a Szentírástokat. Az isteni Ige e szavairól mondotta Jézus „A te Igéd igazság”. (Ján. 17:17). Ugyancsak igyekezett Isten ez igéjét a legjobb kifejezési és feltárási módon hirdetni. Hogy ez mily jól sikerült neki, a következő bizonyosság igazolja: „Ember soha úgy még nem beszélt, amint ez az ember beszélt. És mindnyájan helyesolték neki és csodálkoztak azokon a kedves (Luther: kogyes) szavakon, amelyek az ő szájából származtak.” Vagy „Mindnyájan tetszéssel fogadták és csodálkoztak a kellemes (Godspeed: megnyerő) szavakon, amelyek szájából folytak.” (Rösch) — János 7:46, Luk. 4:22.

41 Jézus éppen húszas éveit meghaladva, midőn prédikálni s a népnek ismeretet kezdett tanítani, bölcs példát nyújt Jehova Isten mai felszentelt fiataljainak. Bölcsesége nemcsak abban állott, hogy igaz és helyes ismeretet keresett, hanem abban is, hogy ezt másoknak is tanította, miután azt keresték. Ha fiatal emberek ismereteket nyertek Istenről, olyavalamivel rendelkeznek, ami Teremtőjükre emlékezteti őket. De hogy ne legyenek teledékeny hallgatók, a legjobb mű-

38 Miért nem volna illő, hogy Kohélet a néptől visszatartsa az ismeretet? s mióta hívta az embereket a gyülekezetbe?

39 Miféleképpen hívja Kohélet az embereket a gyülekezetbe?

40 Kohélet hogyan gondolkozott, kutatót és formált sok bölcs mondást? s hogyan igyekezett elfogadható, megnyerő szavakat találni, amelyek őszinteséghen írtak?

41 Hogyan mutatott példát Jézus a mai felszentelt fiataljainak a bölcseséghen, midőn ismeretért kutatót s azt tanította?

ködni a megszerzett ismerettel, másokat tanítva. Ez az ifjakat állandóan serkenti, a már elért ismereteket visszaidézi emlékezetükbe s arra indítja őket, hogy saját szavaikba öltöztessék, hogy másokkal is közölhessék. Ez nem csak őket emlékezteti Teremtőjükre, hanem a figyelmes hallgatóinak is emlékezetébe idézi. Itt a keresztény szülőket arra kívánjuk emlékeztetni, hogy elsősorban ők felelősek fiatal fiaiknak és leányaiknak segítségére lenni, hogy ifjúságuk napjaiban Teremtőjükre emlékezzenek. Ennek a felelősségüknek épp otthon nagymértékben eleget tehetnek, amennyiben gyermekeiket az Isten Igéjéből való ismeretekre tanítják.

42 Mivel a szülők otthon legszorosabb kapcsolatban vannak gyermekeikkel s közvetlen felügyeletet gyakorolnak felettük, igyekezzenek mindenekelőtt szóval és példával saját lezármazottaik számára Jehova tanúi lenni. Ha a szülők szeretik a Teremtőt és megemlékeznek róla, s szeretik azokat, akik test szerint legközelebb állnak hozzájuk, legdrágábbak számukra, figyelembe veszik Mózes prófétai szavait: „Ezeket az igéket pedig, amelyeket ma parancsolok neked, viseld szíveden. Tanítsd azokra gyermekeidet s beszélj róluk, mikor házában ülsz, mikor úton jársz, mikor lefekszel, vagy amikor felkelsz.” — V. Mózes 6:6, 7.

43 Sok szülő csodálkozhat azon, hogy a *Watch Tower Bible and Tract Society* kiadásában miért nem jelenik meg könyv a gyermekek számára, amely a gyermekeknek megfelelő nyelvzetben van összeállítva, azt könnyűszerrel egyedül is tanulmányozhatják s a szülők felhasználhatnák, hogy fiatalok gyermekeiknek otthon bibliai oktatást nyújtsanak. Ezzel azt feleljük, hogy a Biblia hatvanhat könyvének egyike sínes gyermeknyelven írva, nem tartalmaz fejjel-hasonlót a kiskorúak számára. Amellett gondoljunk arra, hogy nem csak testi kor szerinti gyermekek vannak, hanem ismeretben gyermekek is. Mindazonáltal a Biblia egyetlen könyve sínes az ismeretben kiskorúak vagy kisdetek értelmi lépcsőfokához szabva. A Biblia érettkorú emberek számára van írva, akik érettek testi és szellemi tekintetben is. (Zsid. 5:12—14; II. Péter 3:15, 16) Timótheust az anyja mint gyermeket nem tanította gyermekkönyvből, sem nem látta el a Biblia gyermekkiadásával. Ő magából a Bibliából tanította s nagyanyja segítségére volt benne. (II. Tim. 1:5, 3:14—17) „Isten embere” nem gyermekkönyvből, teherő tökéletessé és minden jó munkára alkalmassá, Isten gondoskodásának bölcsesége e tekintetben következőkből tűnik ki: Akik ismeretben előrehaladtak és érettek — akár szülők, akár jókioktatott keresztények — ezáltal megővekedik kötelességük, hogy közvetlenül Isten Igéjéhez nyúljanak s a nehezebb dolgokat abban megmagyarázzák az értelemben fiataloknak — a szó szerinti gyermekeknek vagy az újonnan az igazság ismeretére jövőknek. Ez Isten összes felszentelt szolgáinak kiváló iskolázásnak bizonyul az értelem és szellem számára.

44 Bölcs tanítók buzditólag működnek. Meg lehet bízni beszédükben, ha a nagy Pásztor Jehovát s a jó Pásztor Jézus Krisztust követik. Erről mondja a prédikátor a fiának és tanulóinak: „A bölcs beszédei hasonlóak az ösztökéhez és mint a szegrek, erősen le vannak verve a gyülekezet tanítóinak szavai, amelyek egy pásztortól származnak (Luther: s mint a bevert szögek az összegyűjtött szőlások: a gyülekezet Mestere által íratlak és egy pásztortól adattak.) Mindezekből. Íiam, fogadd el az intést: a sok könyv írásának nincs vége és a sok elmélkedés (tanulás) fáradtságára van a test-

nek.” (Préd. 12:13, 14) Ha a prédikátor annakidején, a könyvnyomtatás művészetének feltalálása előtt oly sok idővel a sok könyvesinalásról beszélhetett, mit mondjunk a jelenről, midőn a könyvnyomtatás művészetében s az általános nép nyilvános oktatásában, az olvasás, írás és szerkesztés művészetében oly nagy előhaladást lehet felmutatni? Mivel sokan becsvágyból és ösztönből is könyveket írnak, a világ tele van könyvekkel, melyek nem szolgálnak a Teremtőre való emlékezés ápolására, s ennek még nincs vége. Mindezen anyagnak oly sok könyvből való tanulmányozása, melyek nem Jehova teokratikus szervezetéből származnak, a világ embereit befárasztotta és súlyosan terheli elméjüket és fáradt szívüket meg szabadítja meg és üdíti fel. E könyvekben hiába keresik a békét, boldogságot és életet.

45 A Biblia nagy Szerzője, Jehova Isten az ihletett Igéje kánonját vagy mérvadó könyvgyűjteményét csak hatvanhat kis könyvre korlátozta. Hogy e könyvgyűjteményhez valamit hozzá ne fűzzenek vagy abból el ne vegyenek s így a népet ántsák, figyelmeztetésül átkot fűzött hozzá. Isten Igéjének egyedül — vagy oly könyvek segítségével való tanulmányozása, melyek hozzájárulnak az Ige megértéséhez, önmagában nem fárasztó, hanem felüdít, békességet, vigaszt és erőt nyújt és tette serkent Isten szolgálatában. Akik Teremtőjükre emlékeznek, nem fárasztják magukat az e világ bölcseségét tárgyaló sok könyvek tanulásával. Figyelembe veszik az intést és tanácsot, hogy a Bibliát, Isten könyvét tanulmányozzák, melynek szavai olyanok, „mint ösztökék” s oly megbízhatók, mint bevert szögek.”

45 „Hadd halljuk ezekben az egészek összefoglalását az Isteni féld! parancsait tartsd meg! mert ez az ember fő dolga. Mert Isten az ember egész tevékenységét itélet alá vonja, — minden titkos dolgát is — akár jó, akár gonosz az.” (Préd. 12:15, 16) Ez a legbölcsőbb következtetés, hisz mindent figyelembe vesz, az elsőtől az utolsóig, ami az ügyre vonatkozik. Meg van írva, hogy „Jehova félelme a bölcsesség kezdete”, valamint az ismeret kezdete is. „Jó belátása van mindenkinek, akik az előírásokat gyakorolják: Dicsérete megmarad mindörökké.” (111. zsolt. 10. *Elberfeldi szélj.*; Példab. 1:7) Ez bölcs következtetés minden ember számára s nemcsak keresztényeknek, akik az emberek közül előhívotnak a mennyek országa öröklésére, hanem most különösen a „jóakarató emberek” számára, akik az igazságosság új világában örökké a földön remélnék lakni. A király Krisztus Jézusnak Kr. n. 1918-ban történt templomához jövele óta a nemzetek megítélésének idejében élünk és Jehova felkent Bírója, a prédikátor Jézus Krisztus az ítélő trónon ül. — Máté 25:31, 32.

47 A vizsgáló ítélkezés most elérhető és alapos. Ki nyilatkoztatja, ami az emberek szívében történik, megfelelő tettekre indítva őket. Ifjak és öregebbek egyaránt féljék Istent. Ő az, aki az új világot megígérte s annak felépítését most végzi, ebben ők örökké élhetnek és az örök ifjúság állapotában az ő teremtő munkáinak örvendhetnek. Ha most Istent féljük, megemlékeznek róla s arra gondolnak, amit most Igéje által parancsol. Krisztus halála és feltámadása óta az „Istent féld és parancsait megtartsd!” parancs nem a tízparancs megtartását, hanem azt jelenti, hogy Őt teljes szívvel és értelemmel, teljes lélekkel és erővel szeressük s ezt be is bizonyítsuk, amennyiben Igéje, a Szentírás iránti hű engedelmességben járunk. Az istenfélők óvakodnak ma-

42 Miért felelősek a keresztény szülők, hogy fiatalok gyermekeiket otthon oktassák?

43 Hogyan indokolják meg, hogy a *Watch Tower Society* kiadásában nem jelenik meg gyermekkönyv biblia tanulmányozásra?

44 a) A bölcs és a gyülekezet Mesterének szavai mennyiben hasonlóak az ösztökéhez és a bevert szeghez?

b) Milyen értelemben nincs vége a könyvnyomtatásnak? és fárasztó a tanulás a testnek?

45 Mennyiben vonatkoznak a Bibliára a Préd. 12:13, 14 szavai?

46 a) A Prédikátor szavai szerint „mí az egészek az összefoglalása?”

b) Miért ez a legbölcsőbb következtetés és kiknek?

47 Miért és hogyan kellene minden ember Istent félje és parancsait megtartása arra való tekintettel, hogy Isten minden titkos dolgát itélet alá vonja?

gukra vonni nemtetszését azért, hogy titokban Isten akaratával ellentétes dolgot tápláljanak önmaguknak, mivel tudják, hogy Isten minden titkos dolgot ítélet alá von. Ezért szívünk és elménk mélyén gondoljunk arra, hogy Ő az, aki az új világot teremti, a jelenvaló óvilágot megsemmisíti! Távo-

lítsuk el tehát e múltó világ hiábavalóságát! Tápláljunk magunkban hasznos félelmet, nem az emberek előtti önző félelmet, hanem Jehova Isten félelmét, amely tiszta és örökké fennmarad! — 19. zsolt. 10.

WTa 1945 nov. 15.

„Sok fiat dicsőségbe vezetni“

31 A tanítványok kétségkívül Isten akaratára cselekvésére szentelték magukat, amint őket Jézus tanította s nekik példát mutatott. Önmagáról és apostoltársairól mondta Péter Jézusnak: „Ime mi mindent odahagyunk és téged követtünk, mi lesz hát velünk?” (Máté 19:27) Továbbá Jézus így szólt a hú apostolaival elfogyasztott emlékvacsoránál: „De ti vagytok, akik kitarthatok velem az én kísértéseimben, azért én is rendelék nektek, ahogyan nekem is rendelt az én Atyám, királyságot.” (Luk. 22:28, 29) Ezek a tanítványok Istennek voltak szentelve s teljesen ragaszkodtak hozzá, ez kétségtelen. Jézus az Isten iránti felszentelődését szimbolizálta vagy a vízben való alámerítkezés által nyilvánosan biznyságot tett arról, s ugyanezt tették a tanítványai is. Istennek való felszentelődésüket azonban nem követte azonnal a Jehova Istentől való nemzésük.

32 Jézus a tanítványait a vele töltött egész időn keresztül — beleértve a feltámadása utáni negyven napot is mennybemenetelig — az Isten királyságára tanította. Azonban a felszentelődésük és a királyságigazságok ismerete ellenére hiányzott nekik valami. Születniök kellett nemcsak az igazság vizétől, hanem szellemtől is, hogy újonnan fentről legyenek szülve és Isten szellemi fiaivá legyenek. Amíg erre sor került, egyszerűen Isten előrelátható fiai voltak, illetve felszentelték, akiknek az isteni fiúság kilátásban volt. Isten szelleme vagy hatékony ereje még biznyságot kellett tegyen nekik, hogy az Isten fiai. Jézusnak birtokában volt a szellem e biznysága. „Mert ő a szellemet nem mérték szerint adja. Az Atya szereti a Fiút és mindent az ő kezébe adott.” Másokra vonatkozólag mondotta Jézus: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék. Aki hisz bennem, annak belsejéből, mint az Irás mondta, élő vizek folyamai áradnak. Ezt pedig a szellemről mondta, amelyet majdan azoknak kellett venniök, akik ő benne hittek. Még nem volt ugyanis szellem, mivel Jézus még nem dicsőült meg.” — János 3:34, 35, 7:37—39.

33 Jóllehet igaz az, hogy Jézus a feltámadás napján testet öltött és tanítványainak zárt ajtók mögött megjelent, a tanítványaira lehelt és így szólt: „Vegyétek a szent szellemet.” (Ján. 22:22) Ez azonban csak jelképes cselekedet volt s azt jelentette be előre, ami ezután következett. Éppezért mennybemenetele napján így szólt nekik, mielőtt elhagyta volna őket: „Mert János vízzel keresztelt (Rotherham: vízben merített alá), ti azonban szent szellemmel fogtok megkereszteltetni nemsokára... Ha nem vesztek erőt, minekutána a szent szellem eljő reátok; és lesztek nékem tanuim úgy Jeruzsálemben,

mint egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig (van Ess: a föld legtávolabb eső területéig).” (Csel. 1:5, 8) A felszentelt tanítványok nem lehettek Istentől nemzve, mielőtt szent szelleme ki nem volt árasztva rájuk. Ez az esemény pünkösdkor, Jézus mennybemenetele után tíz nappal történt. A prédikáló körutakon, amire Jézus kiküldte őket, a szent szellem nyugodott a tizenkét apostolon, úgyszintén a hetven evangélistán, hogy csodatevésekre képesítse, amire Jézus megbizta őket. (Máté 10:1—20; Márk 6:7—13; Luk. 9:1—6; 10:1—20.) Azonban ez még nem volt a szellem keresztsége, melyet Keresztelő János megjövendölt. Ez oly kevéssé jelezte vagy bizonyította, hogy fentről az Atyától fiakká lettek nemzve, mint ama tény, hogy Isten szelleme Keresztelő Jánoson nyugodott s őt eltöltötte, nem bizonyította az ő fiúságát. (Luk. 1:3—17; 3:16.) Krisztus Jézus, a mennyei Atya fia és képviselője volt az egyedüli, aki „hatalmat adott nekik a tisztátalan szellemek kiűzésére s minden fajta beteg és nyomorékok meggyógyítására.” — Máté 10:1.

33 Jézus feltámadásától számított ötvenedik napon elérkezett a várt szellemmel való keresztség, mire a tanítványok utasításához híven az előképes Jeruzsálemben vagy Sionban várakoztak. (Lukács 11:13) „Mikor a pünkösöd napja érkezett, mindnyájan (egyetértésben) együtt voltak ugyanazon a helyen. Ekkor hirtelen zúgás támadt az égből, mint valami hatalmas szélnek zendülése és betöltötte az egész házat, ahol ültek. És mintegy tűzből való kettős nyelvek jelentek meg nekik és mindegyikükre rászállt egy-egy, kezdtek más nyelveken, amint a szellem adta nekik szólniuk.” (Csel. 2:1—4) Ezután a zsidók és prozeliták egész tömege gyűlt össze kint, hogy megtudják, mi van folyamatban. Péter megmondotta nekik, hogy a Jóel (2:28—32) jövendölése teljesedik Isten szellemének minden testre való kitöltését illetőleg, összes szolgálóira és szolgálóleányaira az utolsó napokban.

A BIZONYITEK

35 A szellemnek látható és hallható jelek kíséretében való kitöltése azt bizonyította, hogy ezzel megnyílt az út a királyságba Jézus Krisztus követői számára. Azután felhasználta Péter „a mennyek országa kulcsai” egyikét, az összegyűlt tömegnek prédikálván, hogy a fára szegzett Jézus Királlyá lett Melkisédek rendje szerint és Jehova Isten jobbjára feltámasztott életre „Isten jobbjára felmagasztaltva tehát és az Atyától a megígért szent szellemet elnyerve, kitöltötte azt, aminek ti most a szem és fültanui vagytok. Mert nem Dávid ment fel a mennybe,

sőt ő maga mondja: „Szólt az Ur az én Uramnak: Úlj az én jobbom felől, míg ellenségeidet lábaid alá vetem zsámolyul. Tudja meg hát teljes határozottsággal Izráel háza, hogy őt az Isten Urrá is, Krisztussá is tette, azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.” Ezután Péter ismertette velük a gyógyszert bűneik számára s megmondta, hogyan lehetnek ők is Istentől nemzve szelleme által. „Erre Péter így szólt hozzájuk: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztus nevére a bűnök bocsánatáért és venni fogjátok a szent szellem ajándékát. Mert nektek szól az ígélet és gyermekeiteknek s mindazoknak, akik még távol vannak, ha elhívja őket majd az Ur, a mi Istenünk. Több más szóval is bizonytságot tett előttük és intette őket e szavakkal: Szakadjatok el e botor nemzedéktől.” — Csel. 2:33—40.

36 Péter kijelentette, hogy Jézus miután a megígért szent szellemet vette, „ezt kitöltötte” a felszenteltre, akiket Isten a maga fiaivá fogadott. Ez azt bizonyította, hogy Jézus megjelent az Atya színe előtt és beváltotta emberi áldozata értékét. Ez a benyújtás lehetővé tette, hogy a követői bűnei bocsánatot nyerhessenek s így igazolva és Isten szemében igazakká tétessenek. Továbbá ezáltal megadatott a lehetőség, hogy közvetlen viszonyba kerüljenek Istennel s őket szellemével nemzve, fiaként elfogadja. — Zsidók 9:22—26.

37 Azáltal, hogy Péter annakidején a szent szellem megvilágító erejének befolyása alatt prédikált, az ott összevult zsidók megverték az igazságot. Mivel ezt elfogadták s a megmentő Jézus Krisztus által Istennek szentelték magukat, ők is számításba jöttek a szellemtől Isten országa számára való nemzésre. Azon a napon ezrek tettek így s lettek „víztől (igazságtól) és szellemtől” nemzve. A beszámoló így hangzik: „Azok tehát, akik szívesen befogadták az ő beszédét, megkeresztelkedtek (vízben, amint Péter utasított) és azon a napon mintegy három-ezer lélek csatlakozott hozzájuk. És állhatatosan ragaszkodtak az apostolok tanításához, a közösséghez, a kenyér megtöréséhez és az imádságokhoz. Az Ur pedig napról-napra óvaranította a óvülekezetet az üdvözülőkkel.” Meg kell értenünk, hogy ezek mindnyájan cselekedetükért nyerték el a szent szellemet, még pedig Péter szavai szerint az istenfiúság jeleként. — Csel. 2:38. 41—47.

38 Abban az időben, midőn a szent szellem Jézusra szállott, Jehova Isten hallhatóan kinyilatkoztatta, hogy Jézus az ő szeretett Fia, akiben kedveltelte. (Máté 3:16, 17; Luk. 3:21, 22) A szent szellem Krisztus felszentelt követőire való kitöltetése pünkösdkor annak jele volt fentről, hogy ezek újjászültek, víztől és szellemtől lettek nemzve, Istentől születtek s mint Isten fiai a királyság és annak dicsősége várományosai voltak. Más szövegek igazolják ezt. Valamivel később, midőn Fülöp evangélista Samáriába kellett menjen, hitték a samaritanusok „Fülöpnek, aki az Isten országáról és a Jézus Krisztus nevééről prédikált, férfiak és nők egyaránt meg-

keresztelkedtek (Rotherham: alámerítették.)” De ekkor még nem volt nyilvánvaló jelük, hogy a fiaivá fogadta őket. Midőn azután Péter és János apostolok elmentek ezekhez a hívő samaritanusokhoz, imádkoztak értük, hogy vegyenek szent szellemet, mert a szent szellem még senkire sem szállt alá közülük, csupán meg voltak keresztelve az Ur Jézus nevére.” A samaritanusok Isten fiaikénti elfogadásának bizonyítéka az apostolok könyörgésére következett: „Ekkor rájuk tették a kezüket és azok szent szellemet vettek.” — Csel. 8:4—17.

39 Péter ismertette, hogy a szent szellem adománya a felülről való nemzéssel vagy az újjászületéssel van összefüggésben, mondta a pogányok közül elsőnek megtérő Kornéliusnál tett látogatásáról: „Atyámfiak, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten már régebben engem választott ki közülük, hogy a pogányok az én számból hallják az evangélium ígését és legyenek hívők. És a szíveket ismerő Isten bizonytságot tett mellettük, mert a szent szellemet nekik éppúgy megadta, mint nekünk is és semmi különbséget nem tett közöttünk és közöttük, miután hit által megtisztította azok szívét.” (Csel. 15:7—9) Évekkel később Pál hívőkre akadt s amint ezeket megkérdezte, hogy vajjon megvannak-e keresztelve szent szellemmel, így feleltek: „Nem, azt sem hallottuk, hogy van szent szellem.” Kijelentették, hogy a „János kereszttségére” keresztelkedtek meg. Hogyan volt ily körülmények közt lehetséges, hogy „víztől (igazságtól) és szellemtől születtek?” Pál azután hirdette nekik a szükséges igazságokat: „Mikor azok ezt hallották, megkeresztelkedtek az Ur Jézus nevére. S miután Pál kezével ihlette őket, leszállt rájuk a szent szellem, nyelveken beszéltek és profétáltak.” — Csel. 19:1—6.

40 A kiárasztott szent szellem a nyilvánvaló jel, amivel Isten fiának rendelkeznie kell, akinek a mennybe dicsőség készenlétben áll; s hogy annak elnyerése igazolja a nemzést, az sok Irásszövegből kitűnik. Pál írta az efézusi felszenteltnek: „Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Ur Jézus Krisztustól... (Isten, aki) előre elrendelve minket, hogy a Jézus Krisztus által a maga számára fiaivá fogadjon, az ő akaratának jótetszése szerint... hogy kik már ezelőtt Krisztusba vetettük reményünket, legyünk az ő dicsőségének magasztalására, akikben ti is, miután hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek örömhírét, akiben hívők is lettetek s meg vagytok pecsételve az ígélet szent szelleme által, ami (a szellem) foglalója örökségünknek az ő tulajdonának (az egyháznak) megváltására, az ő dicsőségének magasztalására.” — Efézus 1:2, 5, 12—14.

41 A különleges jelenségek, miáltal ezek a szellemi fiak megkülönböztethetők azoktól, akik a Jézus Krisztus ezeréves uralma következtében Ister földi fiai lesznek, egy későbbi cikkben kerülne meg tárgyalásra.

WTa, 1944 július 1.